

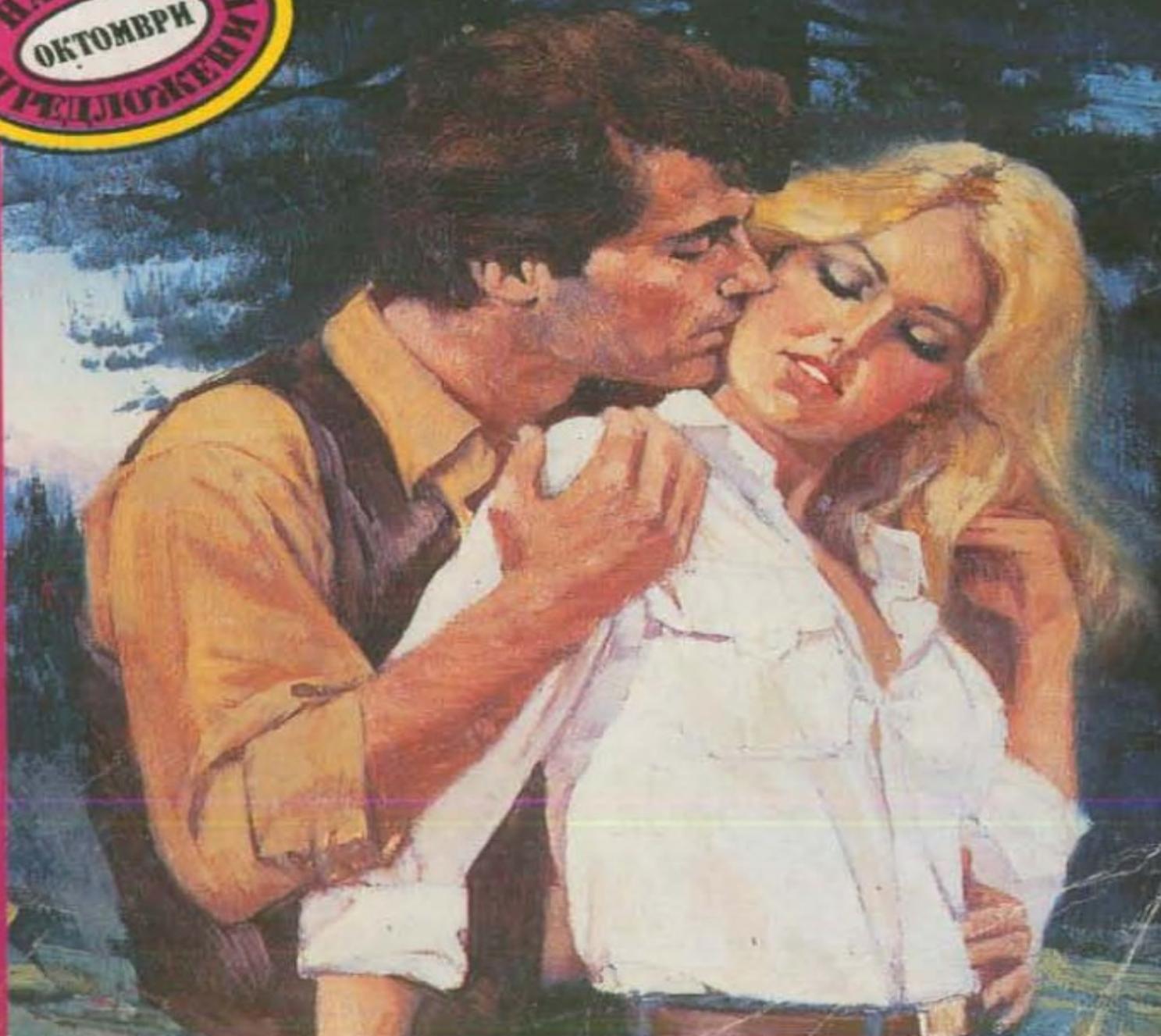
HARLEQUIN®

Страст®

98

ГОРСКА МАГЬОСНИЦА
ЛИНДЗИ МАКЕНА

КАШЕТО
ОКТОВРИ
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

ЛИНДЗИ МАКЕНА ГОРСКА МАГЬОСНИЦА

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

Либи Стейпълтън е поразена от първата си среща с Дан Уагнър. Той е необикновено груб и смущаващо откровен. Ала триседмичното пътешествие из дивите планински гори се превръща в опасно приключение в неизследвания свят на страстта. Дан следва своите собствени сурови правила. И ако Либи иска да спечели сърцето му, трябва да се научи да живее по законите на природата... и да оцелее.

ПЪРВА ГЛАВА

Либи отметна непокорен кичур от златисторусата си коса и се намръщи. На голямото бюро пред нея лежаха четири купчини документи с надпис „Изследователски проект“. Тя въздъхна, стана и приближи до прозореца. Беше петък, около четири следобед, а ѝ се струваше, че работният ден никога няма да свърши. В сряда шефът Дъг Адамс ѝ съобщи, че новият проект изисква и нейното участие. Как би могла да се справи с пет задачи едновременно!

— Виж какво, Либи — рече ѝ той с обичайния си любезен тон.
— „Каскейд Амалгъмейтид“ е доста прогресивен отдел и работата там не е повече отколкото в лесовъдния. Ние сме много доволни от теб. Но вицепрезидентът смята, че договорът, който току-що подписахме, ще подхожда повече на твоята квалификация. Пък и ти се нуждаеш от почивка. Приеми тези няколко седмици във величествените планини на Айдахо като малка ваканция. — Усмихна се ослепително, поздрави шаговито и я остави напълно слисана.

Либи погледна отново документите. Още един проект!

Затвори уморено очи. Миглите ѝ с цвят на зряла пшеница засенчиха високите скули.

Зад прозореца се простираше заливът на Сан Франциско. Винаги се бе удивлявала на цветовете на океана — до брега синьо-зелено, понавътре изумрудено, докато стане тъмносиньо като мастило. Откъм хоризонта вече пълзеше мъгла и небето сякаш хвърляше бял воал над водата. Беше горещ летен ден и вечерният хлад щеше да бъде добре дошъл за всички. А Либи отчаяно мечтаеше за уикенд, през който да си отпочине.

— Доктор Стейпълтън? — стресна я гласът на секретарката, влязла в кабинета ѝ. — Нали си спомняте провалената среща в десет сутринта с господин Уагнър?

— Да не е дошъл?

— Да, тук е. И ако се съди по изражението му, никак не е доволен. Да го поканя ли?

Либи приглади бялата престилка, която носеше върху костюма си.

— Да. Остави телефонните съобщения на бюрото си. Ще ги прегледам, преди да си тръгна.

Секретарката, връстница на Либи, кимна.

— Все пак можеше да бъде по-тактичен и да дойде в понеделник, нали? Петък следобед не е най-подходящото време за срещи.

Либи безуспешно се опитваше да подреди разхвърляните документи. Всяка от четирите купчини ѝ приличаше на миниатюрно копие на кулата в Пиза, което всеки миг щеше да се срути.

— Налага се да го приема, Бети. Той е управител на лесничеството в земите, които току-що наехме от щата за изсичане. Моля те, донеси ни кафе. Опасявам се, че срещата ще се проточи.

— Разбира се. Да поръчам ли и сандвичи?

— Кафе ще бъде достатъчно — отвърна с усмивка Либи.

Мъжът влезе съвсем безшумно. Пристъпи с грацията на дива котка, елегантен, силен и гъвкав. Либи застинава от изненада. Гледаше го с широко отворени очи. Пулсът ѝ се ускори, а сърцето ѝ се качи в гърлото, когато срещна погледа му. Имаше тъмносини очи с цвета на дълбокото море, а косата му бе кестенява, леко къдрава и тук-там прошарена със светли кичури. Но това, което най-много я впечатли, беше лицето му. То издаваше човек, който непрестанно предизвиква природата, воюва с нея и побеждава. Носът му беше правилен, с лека гърбица — доказателство, че някога е бил чупен. Либи едва не въздъхна с облекчение, като видя, че устните му са закачливо извити, а около очите има ветрило от ситни бръчки.

Значи от време на време се усмихва, помисли си тя. Това ѝ даде смелост да заобиколи бюрото и да протегне ръка.

— Господин Уагнър, аз съм доктор Елизабет Стейпълтън. Моля, седнете.

Студените ѝ пръсти докоснаха горещата му силна длан. Гласът ѝ, обикновено уверен, трепна и Либи се ядоса на себе си. Какво се е разтреперила като ученичка! Не е единственият хубав мъж на света!

Той я гледаше втренчено. Тя насила издърпа ръката си.

— Не предполагах, че сте жена — рече мъжът. Гласът му бе леко дрезгав. — Онова проклето писмо бе подписано само с Е. Стейпълтън.

Дан едва сдържаше гнева си. Как ще сече дърва с жена, която изглежда като момиченце и сигурно не знае нищо за дърво производството! Ала като гледаше миловидното ѝ лице, жал сви сърцето му. Е, едва ли е толкова млада, помисли си той. Стреми се да бъде делова, но ѝ личи, че е нервна. Реши да не бъде груб с нея. В същото време, мисълта му бе заета с планините. Там трябваше да се действа бързо и решително. Как ще се погажда с тази хубавица, която сигурно никога не е напускала уютната си канцеларийка! По дяволите!

Либи интуитивно усети враждебността му и се приготви да посрещне атаката. Обикновено работеше с мъже и много пъти се бе сблъсквала с подобно отношение. Мъжете трудно приемаха жени в своя свят.

— Седнете, моля — повтори учтиво тя и леко присви очи. — Сигурно сте уморен от пътуването.

Дан Уагнър остана прав. Носеше тесни избелели джинси, прилепнали по мускулестите му крака, тъмносиня риза и кадифено сако, предназначено може би да смекчи до известна степен дивата му външност. Широките му рамене изльчваха сила. Създаваше впечатление, че без усилие ще повдигне земята. Той се усмихна, очите му проблеснаха.

— За пътуването сте права, но седенето ме изморява повече. И понеже определено съм против тази среща, мисля да не се заседявам.

Либи се облегна в кожения стол и посочи с ръка документите на бюрото.

— Ще ни отнеме поне два часа — предупреди тя. — Трябва да обсъдим хиляди подробности относно програмата за опазване на околната среда в парцел 4293 от щатския проект. Така че, защо не отдъхнете за миг, докато секретарката ми донесе необходимите карти?

— Усмихна се насила и излезе.

Мъжът явно кипеше от едва сдържан гняв. Но защо? Какво му беше сторила? Беше петък и всичко, за което мечтаеше, бе да се прибере у дома и да спи двайсет и четири часа.

— Бети, би ли ми дала картите на планината Спящия елен?

Когато се върна, мъжът крачеше нервно из стаята. Сърцето ѝ отново подскочи, защото той я прикова с поглед.

— Самолетът ли закъсня? — попита тя, като се сети за неосъществената им сутрешна среща.

— Не. Имах друга, по-важна работа. Според мен всичко това е безсмислено, доктор Стейпълтън. „Каскейд Амалгъмейтид“ е получила правата върху горите и ще сече. А аз съм твърде зает, за да си губя времето с празни приказки и да наглеждам вас или някой от разглезните ви асистентчета цели три седмици в планината Спящия елен.

Либи изтри потните си длани в престилката.

Дан Уагнър бе съчетание от страсть и мъжественост и това я изпълваше с необяснимо вълнение. Беше твърде различен от мъжете, с които бе свикнала да общува в големия град — мъже в костюми и копринени вратовръзки, които говореха учтиво и възпитано. Едва ли можеше да очаква от управител на лесничество подобно поведение. Той сигурно се чувстваше най-добре с брадва в ръката.

— Господин Уагнър, мисля, че все още няма окончателно мнение по този проект. Официално ще работим заедно до завършването му.

Той нехайно пъхна ръце в джобовете си.

— Вижте какво, доктор Стейпълтън, при други обстоятелства бих се радвал да се срещна с вас.

Беше самата истина. Рядко бе виждал жена с подобна хубост. Дори се чудеше за какъв дявол е завършила биология, след като би могла да бъде манекен на най-престижните модни списания! Тя определено не подхождаше на този кабинет. А на неговия суров свят — никак!

Напомни си ядосано, че е израснал в провинцията, едва е завършил гимназия и спечелил мястото си на горски управител с упорит труд. А доктор Елизабет Стейпълтън бе не само хубава. Беше и умна, което го плашеше.

— Може да си вземете доктората по биология и всички проклети инструкции за опазване на околната среда и да ги... Не искам работата в моя сектор да спре само защото вие ще броите бублечките и тревичките и ще ме учене как да върша нещо, което правя вече петнайсет години.

Либи пламна при тези груби думи. Стисна юмруци и се опита да смекчи резкий отговор, който бе на езика ѝ.

— Не ме интересува какво мислите за изследването, но няма да позволя да ме оскърбявате. И няма да споря с вас. — Вирна предизвикателно брадичка, а лешниковите ѝ очи потъмняха. —

Предлагам ви да помислите. Сигурна съм, че седмицата е била уморителна и за двама ни. Защо не дойдете отново в понеделник и ще обсъдим въпроса спокойно.

Дан Уагнър изненадано я изгледа. Непокорните му сини очи станаха по-светли, а устните му се извиха в усмивка.

— Костелив орех сте!

— Бъдете така добър да не коментирате личните ми качества, господин Уагнър!

Той се усмихна, но очите му останаха студени.

— Ще ми бъде трудно, докторе. Вие сте много красива. Нищо че сте биолог.

Пулсът ѝ се ускори при този неочекван комплимент. За двайсет и девет години бе свикнала на мъжкото възхищение от скандинавската ѝ хубост. Но кой знае защо Дан Уагнър я извади от равновесие. Ядосана, тя му обърна гръб, скръсти ръце и се загледа през прозореца.

— До понеделник в осем сутринта, господин Уагнър.

Мъжът не отговори. Либи се обърна, заинтересувана от мълчанието му. По дяволите, поведението му я дразнеше!

— Много работа ви се е наಸъбрала. Май ще ви отнеме доста време?

— Прекалено — съгласи се сърдито тя. — И ако искате да знаете, никак не ми е по сърце този проект. Имам достатъчно грижи.

— Чудесно. Значи и двамата сме на мнение, че няма смисъл от него. Което означава, че може да не идвам в понеделник.

В същия миг Бети почука и влезе. Либи пое картите, поразчисти бюрото си и ги разстла.

— Господин Уагнър, ще говорим или днес, или в понеделник. Изследването трябва да се проведе. Или може би искате да осведомите управителния съвет защо няма да изпълним изискванията на правителството? А какво ще обясните на президента на фирмата, когато щат Айдахо ни глоби няколко miliona, задето не сме спазили процедурата? Да не говорим, че ще дадат под съд „Каскейд Амалгъмейтид“ без да им мигне окото. Помислете поне за това!

— Не ме заплашвайте! — изръмжа Дан Уагнър. — Мога да разпоредя на хората си да секат, а когато правителството ни хване за гушата, вие ще седите в съда и ще се усмихвате като...

Тя тръсна ядосано глава и го прекъсна.

— Ще ви обвиня без угрizения! Аз съм биологът на фирмата и вие сте под моята юрисдикция. Правителството ще търси отговорност от президента на нашата компания. Просто като две и две. — Част от гнева ѝ се стопи. Заобиколи бюрото и се облегна на него. — Освен това договорът ни може да бъде анулиран. Ще загубим много пари. „Каскейд“ сигурно е похарчила вече трийсетина милиона. И най-вероятно никога повече не ще получим подобна поръчка; а това ще бъде истинска катастрофа за нас.

— Знаете ли, сякъл съм дърва къде ли не по света, но никога не съм срещал бюрокрация като нашата, в Щатите. — Той прекара ръка през косата си. — Защо просто не ни позволяват да изсечем старите дървета и толкова!

— Защото тези планини се нуждаят от залесяване, за да няма ерозия. — Либи говореше назидателно, като учителка. — В противен случай целият екологичен баланс ще бъде нарушен, от буболечките до тревичките, както сам казахте преди малко.

— Много хубаво говорите, докторе, но бих искал да ви видя колко време ще издържите в онази пустош.

Стомахът ѝ се сви. Наистина, никога досега не бе попадала в подобна ситуация. Беше работила само в градска среда — търговски центрове, летища, небостъргачи. Нормален осемчасов работен ден, след който се прибираше в апартамента си в Пало Алто и спеше в удобното легло. А сега трябваше да отиде в дивите гори и да спи на палатка.

— Господин Уагнър, и на мен не ми харесва. Но... решавайте, сега или в понеделник?

— Сега. Не ми се идва отново в това противно място. Да се хващаме на работа, докторе.

Либи крадешком погледна часовника си. Беше почти девет. Тъмнината бе погълнала града, но светлините край залива блещукаха и се отразяваха във водата — същинска скъпоценна броеница. Дан Уагнър спореше разпалено по всеки въпрос. Смяташе например, че не е необходимо изследване на растителността, ерозията и почвата. Било губене на време! Слепоочията ѝ болезнено пулсираха и тя потърка чело.

— Глава ли ви боли? — В гласа му нямаше враждебност. — Отнех ви доста време!

Не беше извинение, а констатация. Либи го наблюдаваше как се движи като дебнеща пантера. Мъжът се обърна към нея и тя се почувства като поставена под микроскоп.

— Е, кога смятате да започнем експедицията, докторе? — По устните му се плъзна подигравателна усмивка. — Или ще изпратите някое глезено гражданче да се мъчи вместо вас?

— Не, ще дойда аз.

Уагнър я огледа преценяващо и доста безцеремонно.

— Изглеждате доста силна. Хубави здрави крака. Вероятно не се изморявате бързо. А колко тежите, имате ли шайсет килограма?

Либи отново се изчерви. Този мъж сякаш я събличаше с поглед!

— Горе-долу — промърмори тя. — Защо питате?

— Носили ли сте някога раница?

— Не.

— Бих могъл като истинско копеле да ви оставя сама да си подберете екипировката. Но няма да го направя. Ще ми се колкото може по-бързо да приключим с разходката из онези места. Нямам нито желание, нито време да играя ролята на бавачка. Вие ще бъдете излишен багаж. — Сякаш говореше на себе си. — Кой номер обувки носите?

— Трийсет и осем.

— Вървели ли сте някога повече от километър?

— Случвало се е.

— Тогава започвайте тренировки. Всяка вечер, докато не постигнете скорост от четири километра в час.

— Но ние няма да участваме в маратон!

— Напротив, доктор Стейпълтън. Искам да сте във форма за този двестакилометров преход и да си вземете проклетите проби от почва, вода, насекоми и Бог знае още какво!

Либи се опита да пренебрегне сарказма в гласа му. Отвори делово календара си.

— Добре. Кажете кога ще тръгнем, господин Уагнър.

— След три седмици. Ще ви чакам на летището в Чалис. — Той отвори вратата и неочеквано се обърна. — Вземете и противоотровен серум. Ако ви ухапе змия, няма да ви лекувам с подръчни материали.

Тя понечи да отговори, но замълча. Този мъж беше толкова груб! Напомни си, че с взаимни обиди съгласие не се постига.

— Не се беспокойте, няма да увисна на шията ви.

— Гладна ли сте?

— Моля? — Изненадана от въпроса, Либи се почувства като ученичка, хваната, че не внимава в час.

— Гладна — повтори той и погледна часовника си. — Минава девет, а аз не съм ял нищо от обяд. — Огледа я бавно от главата до петите. Доктор Елизабет Стейпълтън изглеждаше така уязвима, крехка и изморена, че непримиримостта му се стопи. — Хотелът ми е зад ъгъла. Има денонощен ресторант. Освен това трябва да ви продиктувам списък на нещата от първа необходимост. Бих желал да сте добре екипирана.

Либи усети промяната в гласа му. Напрежението, сковало раменете й, я напусна и тя се усмихна.

— Добре, господин Уагнър. Ще вечерям с вас и ще обсъдим подробностите. Само да си взема чантата.

Едва издържа пронизващия му поглед, докато събираще нещата си. Никога не се бе чувствала така неудобно в присъствието на мъж. Не знаеше да се радва ли, но бе доволна от поканата му, която й даваше шанс да установи по-близки отношения с този див ягуар от горите. Или поне да опита. Реши да не мисли за другата причина, поради която изпитваше тъй силно вълнение — бе очарована от Дан Уагнър. Той приличаше на гръмотевична буря. Непрекъснато се променяше и държеше всичко под контрол.

— Надявам се да събирате багажа си по-бързо там, в гората.

Сърцето й спря, когато срещуна студените му очи. Защо бе така враждебен! Трябаше да избира; или да продължи битката, или да потърси примирие. Избра примирето.

— Господин Уагнър, щом сте толкова откровен, и аз ще бъда пряма. — Приближи към него в полуутъмния коридор. Лицето му бе в сянка. Обля я вълна на възбуда и усещането за смътна, неуловима, дебнеша опасност. — Много съм изморена. И въпреки обективните ви забележки, не съм съгласна с грубите оценки.

Дан я наблюдаваше с нескрит интерес.

— Честност — промърмори под носа си той. — Голяма рядкост. Кажете, докторе, как се справяте с лицемерието на политиканите около вас?

Либиолови неподправена симпатия в гласа му. Този мъж или бе параноик, или много пъти се бе сблъсквал с демагогията. Беше рязък, но не жесток, както й се стори в началото. Явно такъв бе стилът му на поведение.

— Не ме бива много в преговорите.

— Забелязах.

— Благодаря за комплиманта. — Тя едва потисна усмивката си.

— Е, ще се сработим ли? Ще отложите ли коментарите си за друг път, когато ще бъда във форма?

Той също се усмихна. Хвана лакътя й, сякаш да я подкрепи по пътя. Стана ѝ необяснимо приятно от този жест.

— Готово, докторе.

Дан си каза, че не бива да я гледа така втренчено. Косата ѝ светеше като ореол под приглушеното осветление в елегантния ресторант. Умората ѝ бе очевидна и той почувства вина заради грубостта си. Но дявол го взел, проклетата „Каскейд Амалгъмейтид“ го бе изкарала от кожата. И тази жена стана прицел на гнева му, защото щеше да му тежи като воденичен камък по време на идиотското им пътуване. Дан с ярост потисна чувствата, предизвикани от присъствието ѝ. Знаеше да се бори с подобни емоции. Нали ги бе избягвал цели петнайсет години. Намръщи се, с мъка откъсна поглед от нея и прегледа менюто.

След като поръчаха, той попита:

— Били ли сте някога в гората?

— Ако приемем парка „Голдън Гейт“ за гора, често. В противен случай, никога.

Харесваше му чувството ѝ за хумор.

— Нали сте биолог? Мислех си, че биолозите прекарват живота си в най-затънените и безлюдни кътчета на света.

— Само че аз съм градски биолог. Основната ми работа е да изследвам влиянието на човешкия фактор върху градската среда.

— Всички „бръмбароведи“, които познавам, предпочитат самотата на природата.

Тя се усмихна на определението. Беше прав — много биолози прекарваха години сред пустините и провеждаха задълбочени изследвания върху естествения баланс на природата.

— Аз съм родена и израснала в града, господин Уагнър.

— Значи наистина ще ви бъде много трудно. Какво ще търсите в онази пустош, след като нямате никакъв опит?

— Задачата ми е да подгответя ръководство за работата. Всъщност няма да извърша цялостното изследване. Имаме предложения от няколко фирми, които ще го направят. Така че липсата на опит не е от значение.

Умна е, помисли си Дан. И не прилича на никоя от жените, които познавам.

— Ако уредите и въпроса за издръжливостта ви при дългите преходи по същия начин, има надежда.

Тя се усмихна уморено.

— Та какво искахте да обсъдим?

Докато се хранеха, Либи си записа необходимите й неща. Донесоха и кафето.

— Е, кое от този списък е най-важното? — попита и посочи листа пред себе си.

— Ботушите. Ще ги купя аз. Като си изпиете кафето, ще ви измеря стъпалата. Не мога да рискувам аматъор като вас да се издокара с неподходящи обувки и още първия ден да ви излязат мехури.

— Как ще ми измерите стъпалата?

— Ами много просто... С метър. А в Чалис има страхотен магазин за ботуши. Ще ви купя и ще ви изпратя.

Либи се разсмя. Въпреки недодялаността, той беше искрено загрижен. Но всъщност сигурно мислеше само за себе си.

— Не съм предполагала, че ботушите са толкова важни.

— Когато носите на гърба си двайсетина килограма, най-добре е да чувствате ботушите като втора кожа. Иначе ще ви излязат мехури и рани. А както вече споменах, нямам намерение да ви влеча на гърба си в това приключение.

Дан плати и стана. Тя искаше да каже: „Само разговорът с вас вече е приключение“, но се въздържа. Доста я развесели поканата да се качи в стаята му, за да измери стъпалата й.

Стаята бе осветена само от малка нощна лампа.

— Седнете. Връщам се след секунда — каза той.

Взе молив, бележник, шивашки метър и клекна пред нея. Подаде й огромни мъжки чорапи.

— Обуйте ги.

Либи събу обувките си. Беше така близо до него, че усети горещина да пълзи по шията ѝ. Опита се да не обръща внимание на настойчивия му поглед, докато нахлуваше грубите чорапи.

— Тях пък защо трябва да обувам?

— Защото винаги трябва да носите два чифта под ботушите.

Има страхотни крака, помисли си Дан. Всъщност забеляза ги още в мига, в който влезе в кабинета ѝ.

— Готово — въздъхна накрая тя. — Май не са последния вик на модата!

Дан се разсмя. Тази жена, макар и да бе от най-висшите кръгове на Сан Франциско имаше невероятно чувство за хумор! А той харесваше хора, които умеят да се шегуват със себе си.

Постави бележника под десния ѝ крак и внимателно очерта стъпалото.

— Обичате да се посмеете?

— Ами да. Всички обичат — погледна го изненадано Либи.

— Не всички. — Дан вдигна глава. Изпитваше непреодолимо желание да я погали. — Особено префърцуените, много красиви жени, свикнали да получават всичко на тепсия.

— Вие ме мислите за сноб, господин Уагнър, но това не ми пречи да се радвам на живота.

— Май нещата не са толкова отчайващи, докторе. В добра форма сте. — Каза го повече на себе си, прокарвайки длан по глезната ѝ.

Либи пламна и стисна устни. Усети грубите му пръсти през чорапа. Обзе я неясна тревога и Либи безмълвно се втренчи в мъжа.

Дан взе метъра, измери тънкия глезен, ширината и дълчината на ходилото и си записа всичко.

— Сигурно посещавате спортен център? — попита неочеквано той и пренесе бележника под лявото стъпало.

Тя преглътна мъчително.

— Ами... да, три пъти в седмицата.

— Полезно е за градския сноб да се поизпоти, така ли? —

Изгледа я иронично.

— Защо мразите гражданките?

— Това пък откъде ви хрумна? — Той очерта стъпалото върху хартията.

— От цялостното ви отношение. Бързате да се заядете само защото се опитвам да поддържам формата си.

— Всъщност беше комплимент. Жените, които познавам, са родени и израсли на село. Имат груби мазолести ръце.

Либи инстинктивно понечи да скрие ръце зад гърба си. По тях нямаше мазоли, само добре поддържан маникюр. Още една точка в негова полза!

— А гражданките са слаби, мързеливи и неспособни на нищо според вас!

— Досега мислех точно така. Но вие не сте слаба.

— В какъв смисъл?

Но защо толкова я интересуваше какво мисли за нея?

— Малко жени се осмеляват да ми противоречат. А и мъжете не са много.

— Да отгатна ли причината? Сигурно в подобни случаи дори въздухът се нажежава.

Той безмълвно сви рамене. Приключи с измерването, но задържа ръка върху глезната ѝ.

— Да не ме мислите за феминистка?

— Нямам нищо против жената да работи, стига да може.

— Значи силните жени не ви дразнят?

— Напротив, харесвам жените, които знаят какво искат и умеят да го постигнат.

Либи му подаде чорапите и за миг пръстите им се докоснаха. В стаята сякаш изведнъж стана по-горещо. Помеждуди им тежеше напрежение.

— Споменахте, че смятате гражданките за слаби мързеливи сноби. Бих искала да зная кое от тези качества приписвате и на мен.

— Скоро ще разберем дали сте мързелива. Подобна експедиция не е за мързеливци.

— Вие очевидно не ми вярвате много! — Очите ѝ предизвикателно проблеснаха.

Дан Уагнър се изправи.

— Ще изчакам с преценката, доктор Стейпълтън. Вече доказахте, че сте костелив орех. Ще ви изпратя до колата.

— Не е необходимо. — Либи взе чантата си. — Ние, силните жени, умеем да се пазим.

Но преди да разбере какво става, почувства ръцете му върху раменете си. Сърцето ѝ замря, дъхът ѝ секна. Пръстите му се плъзнаха по блузата ѝ. Либи плахо вдигна поглед и потъна в сините дълбини на неговите очи.

— Всъщност не сте чак толкова силна — промълви той. — Когато, пътешествието ни завърши, ще мога да преценя по-добре.

Либи се почувства като в капан — едновременно възбудена и уплашена. Тялото не ѝ се подчиняваше. Трябваше да избяга... колкото може по-далеч от омайващото му присъствие, което ѝ действаше като наркотик.

— А сега — продължи любезно Дан Уагнър ще ви изпратя до колата. И без възражения. — Хвана я за лакътя и я поведе към вратата. Либи безмълвно се подчини. Погледна го крадешком едва на улицата. Приличаше ѝ едновременно на средновековен рицар и на хищен дебнеш звяр. И кой знае защо имаше чувството, че плячката е тя...

Във вторник сутринта Либи намери на бюрото си пакет.

— Току-що пристигна — осведоми я секретарката. — Какво ли е?

Либи огледа пакета. Нямаше подател, само нейното име бе изписано доста нечетливо върху кафявата опаковъчна хартия.

— Не зная — призна тя и изведнъж се разсмя. — О, клеймото е от Чалис, Айдахо.

— Сигурно е от страшния господин Уагнър... Бързо, отворете го! Не мога да повярвам, че ви изпраща подарък! Не е ли чудесно!

Но Либи знаеше какво съдържа колета. Бети щеше да бъде жестоко разочарована.

Разопакова го и намери сгъната бележка, а под нея чифт високи, груби и не особено елегантни ботуши.

— Ботуши! — възклика Бети. — Много интересен начин на ухажване!

— Съмнявам се, че е ухажване, Бети. Миналият петък господин Уагнър бе доста враждебно настроен. Съвсем ясно ми даде да разбера, че няма да ме глези по време на експедицията. Изпраща ми ботушите, за да е сигурен, че няма да му преча при преходите. — Срещна

изумения поглед на секретарката си и обясни с усмивка. — Там, където ще ходя, ботушите ще ми бъдат много необходими.

Бети презиртелно побутна пакета.

— Възмутително! Толкова ослепителен мъж! Такива като него сигурно не изпращат цветя, но...

Когато остана сама, Либи отвори с треперещи пръсти бележката. Кой знае защо се вълнуваше.

„Скъпа доктор Стейпълтън,

Тези ботуши не са красиви, но са практични. Носете ги всеки ден, докато се разхождате. Не забравяйте да обувате и два чифта вълнени чорапи, за да избегнете мехурите.“

Толкова — кратко и ясно. Нямаше дори подпись. Беше ядосана, а в същото време бележката я развесели. Е, едно нещо със сигурност можеше да се каже за него — последователен. Определено практичен, педантичен към детайлите и заядлив, Дан Уагнър вече бе обсебил част от съзнанието й. Напомняше ѝ див жребец, който има свой стил на бягане. Не се подчинява никому, не се поддава на опитомяване. Явно с жените общува само на едно ниво — леглото. Не обича да му се месят в работата. И не е никак говорчiv.

— Е, добре, Дан Уагнър, за добро или лошо ще трябва да ме изтърпиш — промърмори на себе си Либи. В златистокафявите ѝ очи проблесна дяволито пламъче.

Дъг Адамс вдигна крака на бюрото и с усмивка скръсти ръце.

— Значи си готова да отидеш вдън гори Тилилейски? — попита той.

— Така е, Дъг. Не мога да си представя, че ще прекарам толкова време там, но се налага. Чудя се как ще оставя работата тук. Сигурен ли си, че Чери ще се справи с останалите задачи? Тя работи съвсем отскоро и не е в течениe на всичко.

Дъг поклати глава.

— Ще спреш ли някога да се тревожиш? Успокой се, Либи. Честно казано, ако бях на твоето място, щях да се тревожа по-скоро за съвместната работа с Дан Уагнър. — Погледна я изпитателно. — Уточнихте ли всичко с него?

Младата жена се усмихна.

— През последните три седмици разменихме доста интересни мисли. Господин Уагнър не вярва на биолозите, нито на екологичните изследвания. Така че, както се досещаш, това ще бъде доста „приятна работа“!

Дъг стана.

— Не му позволявай да ти налага мнението си, Либи. Той е отличен управител и може би най-добрият експерт по горите в Северното полукълбо. Накарай го обаче да се вслушва в препоръките ти.

— Все едно да накараш див жребец да стои мирно, докато му слагаш седло. Но съм сигурна, че ще намеря юзда и за него, Дъг.

ВТОРА ГЛАВА

Малката „Чесна“ направи кръг над летището в Чалис. Полетът бе дълъг, но Либи не се отегчи. Гледаше през илюминатора шарената черга на земята под нея. Летяха над величествени планини, покрити с наметка от вечни борови гори. Различните нюанси зелено преливаха в удивителна хармония. Дъхът спираше пред тази красота.

Докато се наслаждаваше на гледката, мисълта ѝ бе заета с Дан Уагнър. Знаеше, че я очаква битка. Но въпреки това, а може би точно заради това, гореше от нетърпение да го види час по-скоро. Дали щеше да бъде така заядлив, както в Сан Франциско? След четирите кратки бележки, които си размениха по делови въпроси, ѝ се стори, че зад непробиваемата му обвивка все пак прозира чувство за хумор. И сега очакваше срещата си с него, тръпнеща от беспокойство и необяснима възбуда.

Следобедното слънце я заслепи, когато слезе от самолета. Откъм планините духаше свеж западен вятър и разпиляваше косата ѝ, вързана на конска опашка. Насили се да изглежда спокойна и безразлична. Не биваше да издава вълнението си. Посегна да вземе багажа. Почти вдигна едната чанта, когато видя голяма загоряла ръка до своята.

— Оставете на мен — дочу глас, който можеше да бъде само на Дан Уагнър.

Либи се отдръпна крачка назад, приятно изненадана от момчешкия му вид. Косата му, по-разрошена от вятъра, бе прошарена тук-там със златисти и червеникави кичурчета. Носеше синя риза с отворена яка. Ръкавите бяха запретнати и откриваха силните му ръце. Бешестроен и гъвкав. Не можеше да откъсне поглед от него.

— Какво става? Да не сте си гълтнали езика? Не ми казвайте, че свежият планински въздух ви е замаял главата!

Искаше да ѝ каже, че без глупавата бяла престилка, която носеше на работа, изглежда много по-красива. Което си беше самата истина. Тя имаше великолепно тяло с фини кости. Гърдите ѝ бяха едри, но в удивителна хармония със стройната фигура и тънката талия.

Либи прегълтна с усилие. Вълнуващо се и знаеше точно причината. Този мъж беше неописуемо привлекателен. Явно в кабинета ѝ се бе чувствал неловко. Големият град не беше място за него, не му подхождаше. Нито градските дрехи. Но сега, на фона на издигащите се сувори хребети, изглеждаше като господар. Тя се усмихна.

— Може би се чувствам замаяна от височината. Гледам ви и си мисля колко много приличате на всичко наоколо.

Той взе другия сак и тръгна към паркинга.

— Като комплимент ли да го приема, или като обида.

Изгледа я продължително, но очите му си оставаха непроницаеми.

Либи прехвърли голямата си чанта през рамо и се опита да не изостава, докато вървяха към очукания джип. Беше толкова прашен, та не му личеше колко е стар и смачкан.

— Беше комплимент — доизясни тя накрая, почти останала без дъх.

Дан заподрежда багажа на задната седалка.

— Скачайте вътре и се дръжте здраво. Чака ни тежък път.

Либи с усилие потисна разочарованietо си. Глупачка, какво си въобразяваше! Та той не беше се променил никак, ама никак! Беше си същият безчувствен грубиян. И все пак, като че ли съществуваше надежда да постигнат разбираителство.

— Сложете си колана.

— Защо?

— Първо доказателство за невежеството ви, докторе.

— Не обичам да ме наричат глупава, господин Уагнър.

— Не съм казал, че сте глупава. Казах, че сте невежа. Разликата е огромна. Все пак е приятно да установиш, че дори докторите на науките не знаят всичко.

Либи стисна зъби, за да се пребори с гнева. Господи, не бяха минали и петнайсет минути, а вече кръстосаха шпаги! Насили се да се успокои. Беше безсмислено да задълбочава конфликта.

— Сигурно. Но след като сте така добре запознат с навиците на пътната полиция в Айдахо, кажете го открито! Често ли ви глобяват?

Дан не отговори, а посочи планините пред тях. Тясна прашна лента се виеше като змия сред дърветата. Тя ту се разширяваше, ту се

стесняващо, докато накрая изчезващо зад висок хребет.

— Това е пътят. Осиян е с дупки, има дълбоки коловози и е много опасен, защото дървесекачите го използват от дълго време, а никой не го поддържа. Не един камион иджип се обръщали по тия места.

— Ч-ч-често ли се случва? — запита стреснато Либи.

— Може да се каже, че местните собственици на погребални бюра не остават без работа — главно невнимателни секачи и неопитни туристи. Информацията задоволява ли ви?

— Напълно — притихна Либи. Хвана се за дръжката на вратата, а с другата ръка се подпра на арматурното табло. Очакващо Дан да шофира бързо и невнимателно, но бе изненадана. Той избягващо дупките с лекота. Мускулите на ръцете му играеха и Либи се възхити на виртуозността, с която той управляващо джипа. Лицето му беше безизразно, но тя бе уверена, че от погледа му не убягва нито един детайл от пътната обстановка. В главата ѝ натрапчиво се въртеше мисълта, че с него ще бъде в безопасност.

— Носихте ли ботушите, които ви пратих? — прекъсна мислите ѝ Дан.

— Моля? О, да — усмихна се тя. — Не ми казахте обаче колко струват. Ще ви напиша чек. — В очите ѝ проблесна закачливо пламъче. — Освен ако не искате да ви платя в брой.

Лицето му остана непроницаемо, но за част от секундата на Либи ѝ се стори, че зърва усмивка. Сърцето ѝ замръя. Що за човек беше той все пак?

— Когато правя подаръци, не очаквам да ми ги плащат.

— Но... Как така подарък? Аз пообиколих магазините в Сан Франциско и видях, че чифт подобни ботуши струват повече от...

— Стига, докторе! Да не мислите, че това ви задължава с нещо? — прекъсна я рязко Дан.

Либи мълкна сконфузено. Почти беше прочел мислите ѝ. Направи неуспешен опит да замаже положението.

— Аз...

— Знам, че сте от жените, които се оправяват сами в живота. Вие не обичате да дължите никому нищо. Особено на мъже като мен. Нали така?

Интуицията му прониза сърцето ѝ като нож. Наведе очи. Беше дълбоко засегната. Струваше ѝ се, че този мъж я мрази. Но не

разбираше защо. Тя лесно се сприятеливаше и беше горда, че намира подход към приятелите си. Дори към неприятелите. А Дан Уагнър не ѝ даваше шанс. Не знаеше как да се защитава, как да реагира. Освен това тук, в тази обстановка, беше несигурна. Градският живот не я беше подготвил за суворите условия в гората. В неговата гора, поправи се горчиво Либи. Трябваше да вземе решение как да се държи. Ако се преструваше на кротка, със сигурност щеше да ѝ се качи на главата. И нямаше да свърши никаква работа. Ако пък го дразнеше и предизвикваше, той сто на сто щеше да спечели. Нали си беше у дома, а там и стените помагат. Само че без негова помощ нямаше да се оправи в дивата пустош. И резултатът пак щеше да бъде същият.

Тя неспокойно се размърда. Трябваше да научи повече за Дан Уагнър, за да разбере що за човек е и защо се държи по този начин. Трябваше много внимателно да опипа почвата. Да потърси начин и средства, за да преодолее враждебността му и да го предразположи.

Реши да не обръща внимание на заяжданията и подхвани нова тема.

— Винаги ли сте живели в планините?

— Тук съм роден.

Той премина на по-ниска предавка. Започваха стръмно изкачване.

— Къде по-точно?

— В Салмън, малко градче на север от Чалис.

Продължавай, рече си Либи, макар че дланите ѝ бяха мокри от пот. Чудеше се къде да ги скрие. Но усещаше, че подобен разговор не му дава възможност да се заяждва.

— А как станахте лесничей?

— Винаги съм живял близо до гората. Защо?

— Обикновено любопитство — отвърна бързо тя. Май прекалено бързо, тъй като Дан я изгледа подозително.

— На какво играем, докторе? „Вие питате, ние отговаряме“, така ли? Като свършите с въпросите, може ли и аз да ви задам няколко?

— Нямам нищо против — съгласи се с облекчение Либи.

Е, поне не я сряза, както очакваше!

— Вие ми зададохте три, значи и аз имам право на три. Справедливо е, нали?

Неочаквано я обзе сътно беспокойство. Дан смени скоростта и джипът почти спря. Заобиколиха дълбока яма. Ако някой се опиташе да премине с петдесет километра в час подобно препятствие, би си счупил колата. И врата.

— Има ли мъж в живота ви? — изведнъж попита той.

Либи онемя. Не беше очаквала подобна наглост.

— Отговаряйте честно и без колебание. Като мен. — Гласът му бе настойчив и леко ироничен.

— Но моите въпроси нямаха личен характер, господин Уагнър — възмутено възрази тя и се изчерви.

— Когато решихме да играем, не уточнихме правилата. Не сте поставили ограничения — усмихна се Дан. — Така че отговаряйте.

Знаеше, че трябва да се сопне „Не е ваша работа“, но вместо това отвърна:

— Не, няма мъж.

Той сякаш остана доволен.

„Продължавай, но някой ден ще ти го върна тъпкано!“ — помисли си ядосано Либи. И преди бе срещала мъже, които не я приемаха в своя свят. Наистина случваше се рядко, а и никой не я бе предизвикал тъй явно като Дан Уагнър.

— Разведен ли сте? Имате ли деца?

— Това са два въпроса!

— Значи стават общо три.

Идеше ѝ да го наругае. Чувстваше се раздвоена — не искаше да отговаря, но ако не го направеше, щеше да загуби единствения шанс да открие подбудите му да се държи така с нея. Затова само въздъхна и каза неохотно:

— Да, разведена съм. Нямам деца. Доволен ли сте?

— Искахте първо да направите кариера, така ли?

— Това е четвърти въпрос и няма да отговоря!

— Какво има, докторе? Толкова ли сериозно приехте играта? Или мислите, че прост дървар с гимназиална диплома не би могъл да ви разбере? Не се притеснявайте, може да не отговаряте на последния въпрос. На мен и без това всичко ми е ясно.

Сълзите напираха в очите ѝ.

— Единственото ясно нещо е, че ме мразите. По непонятни за мен причини. А няма да продължим тъпата ви игричка, защото не

играете честно. Дипломата няма никакво значение. Не съм казвала, че дърварите са глупави. Не съм си го и помислила дори!

Дан се намръщи. Почувства угризения заради поведението си. Видя изписаната на лицето й обида и му се прииска да се извини. Всъщност сам не разбираше какво го кара да се държи по този начин! Тя явно се опитваше да създаде приятелска атмосфера помежду им. А той необяснимо защо бе настроен враждебно. Защо я нападаше? Елизабет Стейпълтън не заслужаваше с нищо заядливите му забележки. Сигурно бе уплашен от интелигентността и ума ѝ.

Дан си имаше теория. Според него хубавите жени не блестяха с особен интелект. Този път обаче не беше така. Вероятно затова подсъзнателно се опитваше да постави бариера помежду им.

Доща му се да протегне ръка и да я погали. Не беше много силен в приказките. Но знаеше, че може да изрази чувствата си с жест. Погледна я и въпреки непреодолимото желание да я докосне, не посмя. Тя приличаше на безпомощно, изгубено дете. Но наред с това в нея прозираше вродена сила, която силно го впечатляваше и привличаше.

Превалиха още един хълм и навлязоха в малка закътана долина. Тук беше по-топло. Сгрените от слънце ливади бяха като нарисувани, целите покрити с ярки горски цветя. Либи с мъка прегълтна сълзите си. Красотата ѝ подейства успокояващо. Няма да плаче! Не сега и не пред този мъж. Стисна зъби в усилие да се пребори с чувствата си. Защо не можеше да го мрази? Би било толкова по-лесно! Само че вместо да го мрази, тя го харесваше, по дяволите!

Беше така объркана, че дори не чу какво ѝ казва. В мига, в който усети ръката му на рамото си, се стресна и рязко се отдръпна. Той се намръщи.

— Защо реагирате така? Аз не ви мразя. Никога не съм мразил жена. — Усмихна се тъжно и продължи: — А вие сте толкова хубава! И уязвима. Обичам честните хора. Всички планинци са честни по природа. Ние не играем игрички. Понякога изричаме груби думи, но не бива да се тълкуват погрешно. Вие сте родена в града, където лицемерието е съвсем естествено. То се е превърнало в навик. Само че тук няма да мине. Започнахте да ми задавате въпроси, защото искахте да измъкнете информация от мен. А трябваше да ме попитате прямо и открито.

Отново я обзе безсилен гняв, че бе разгадал мотивите ѝ.

— Аз съм на двайсет и девет години и трудно може да се каже, че съм уязвима, господин Уагнър! — Трябаше да отговори, а само това ѝ дойде наум.

Пътят се поразшири, стана по-равен и Дан подкара джипа към няколко малки бараки и два-три фургона.

— Наричай ме Дан — рече неочеквано той. Не беше заповед, а молба. В гласа му нямаше и капчица грубост. — Казах, че си уязвима, защото човек може да прочете всичко в очите ти. И това много ми харесва.

И този път не знаеше какво да отговори. Гласът му бе ласкав и я обърка още повече.

— А теб как те наричат? Елизабет, Бети?

— Не, Либи.

Дан кимна и замълча, сякаш размишляваше над отговора ѝ.

— Отива ти. Не е глезено, но не е и много строго. Едновременно женствено и силно.

— Моля? — недоумяващо го изгледа тя.

— Имам предвид имената. Не си ли се замисляла как звучат, някои надуто, други нежно, трети глупаво? И как удивително подхождат на човека и разкриват характера му?

— Не съм се замисляла.

Беше удивена от простицкото му, но дълбокосмислено тълкуване, от начина, по който възприемаше света.

— Как се казваше бившият ти съпруг?

Либи промълви: „Харолд“ и неудържимо се разсмя — какво ли щеше да измисли за това име! Но Дан само се присъедини към смеха ѝ. Напрежението помежду им се стопи.

— Няма да коментирам. И колко време продължи бракът ви?

— Пет години. Повече отколкото трябаше.

— Кога се разведохте?

— Преди две години.

— Харесва ли ти да бъдеш свободна, Либи?

Тя потръпна, чувайки името си от неговата уста. Звучеше така ласкаво!

— О, да. През повечето време. Само понякога... се чувствам малко самотна.

Спряха пред фургоните, които жълтееха от прах. Дан се обърна към нея и младата жена отново усети чувство за опасност, което я обземаше всеки път, щом я погледнеше.

— След като прекараш три седмици тук, ще се чувствуваши или посамотна от всякога, или ще изпиташ невероятно удовлетворение. Кой знае!

Либи слезе от джипа. Обувките ѝ бяха покрити с прах. Огледа се. Беше невероятно красиво! Планините нежно прегръщаха долината. А гората подканяше да я докосне, да я погали, сякаш беше живо същество...

— Струва ми се, че съм на път да се влюбя, в планината — смутено се усмихна Либи.

ТРЕТА ГЛАВА

Работиха до късно през нощта. Върху грубо скованото бюро лежаха огромни карти на района. Трябваше да уточнят всички детайли по предстоящата експедиция — маршрут, лагери, преби. Дан погледна часовника си и вдигна глава.

— Вече е почти единайсет.

— Нима? — изненада се Либи. Изправи се с мъка. Боляха я ръцете, краката, главата... Гърбът ѝ се бе схванал от неудобната поза.

— Как лети времето!

— Да! Толкова загубено време заради проклетата бюрокрация!

— изръмжа той и посегна за якето си, преметнато на стола. Беше захладняло.

— Има неща, които трябва да спазваме, колкото и да ни е неприятно. Правилата на съвременната игра! О, да, ти не обичаш игрите! Сега разбирам защо беше толкова ядосан, когато влезе в кабинета ми.

— И все още не ми е минало. Продължавам да смятам цялата тази щуротия за излишна!

Либи взе новото си топло яке, подплатено с пух. Беше го купила според инструкциите на Дан и сега бе много доволна, че го послуша.

Той галантно отвори вратата през нея.

— Доколкото разбирам, следващите седмици ще бъдат като ваканция за теб. Екскурзоводът ще бъда аз. А сега най-добре да си лягаш.

Тя мина покрай него и телата им почти се докоснаха. Лъхна я топлина. Сякаш през целия ден мъжът беше събирал слънце и сега излъчваше.

Погледна към небето и онемя от изненада. Не можа да сдържи възклицианието си.

— Какво има? — попита загрижено Дан, следвайки я в мрака.

— Виж звездите, толкова са близо! Мога да се закълна, че ако протегна ръка, ще ги докосна! Удивително красиво, нали?

Звездите бяха огромни като скъпоценни камъни в черното кадифено небе. Тъмният силует на планината засилващо преклонението ѝ пред могъществото на природата.

— Не само те са красиви — промърмори на себе си Дан.

Не можеше да откъсне очи от нея. Беше му приятно, че е впечатлена от света, който той обичаше. Гледаше я и си мислеше: „Дали въображението не ми играе номера?“. Либи Стейпълтън приличаше на древна келтска горска магьосница, на друида, а не на съвременна градска жена. Златисторусата ѝ коса струеше около лицето със звездни отблясъци. Той едва сдържа желанието си да докосне младата жена, за да се убеди, че е жива, а не плод на развихрените му фантазии.

Тя обаче бе така запленена от гледката, че не схвана намека в думите му.

— Никога не съм предполагала, че са такива. В Сан Франциско изобщо няма звезди!

— Ти си като децата — промълви Дан.

Либи го погледна и сърцето ѝ замря. Прочете в очите му нескрито желание и копнеж. Преглътна с мъка и сведе поглед. Устните ѝ пресъхнаха. В гърдите ѝ бушуваха непознати чувства. Настъпи тишина, изпълнена с напрежение. Двамата мълчаха неловко. Накрая, сякаш за да разреди атмосферата, той каза:

— Причината е във височината и чистия въздух. Не мога да повярвам — доктор по биология да се впечатлява от подобни неща!

— О, ти сигурно си мислиш, че за мен най-вълнуващата гледка са микробите под микроскопа? — с мъка успя да възвърне самообладанието си Либи.

Дан се намръщи, хвана я за ръка и я поведе към фургоните.

— Интересите ми към биологията се свеждат единствено до леглото.

Тя пламна и бе благодарна, че мракът скри червенината, заляла лицето ѝ.

— Не зная дали някога ще свикна с твоя прекалено откровен начин на изразяване.

Спряха пред третия фургон и Дан го отвори:

— Повечето граждани трудно се погаждат с диваци като мен. — Посочи към вътрешността. — Там има още едно легло. Тази нощ ще

спиш в него. Ако искаш да се измиеш, използвай душа. Но не разхищавай водата. Имаме малък бойлер.

— Това твоят фургон ли е?

— На компанията — поправи я той. — Хайде, действай.

Фургонът бе оскъдно обзаведен с най-необходимото. Линолеумът на пода бе изтъркан. Имаше съвсем малко мебели, повечето груби и овехтели.

След като бе прочела желанието в очите му, Либи не знаеше дали е разумно да спи така близо до него. Но нямаше избор, затова се примири. Взе набързо горещ душ и заспа мигновено. Денят бе така богат на преживявания!

Събуди се бавно. Усети топла длан, докосваща рамото ѝ.

— Либи, време е да ставаш. Хайде, ленивке!

Беше стоял няколко минути до нея, преди да посегне да я разбуди. Разпиляната по възглавницата коса го примамваше като магнит. Искаше да зарови пръсти в нея, за да се убеди, че наистина е копринена. Беше запленен и от изражението на младата жена. Приличаше на невинно дете. Сърцето му се изпълни с нежност и странно желание. Представи си, че му е съпруга. Колко хубаво би било! Щяха да правят заедно дълги разходки в планината! Щяха да се възхищават на красотата на природата! Той въздъхна. Либи Стейпълтън го бе очаровала не само с красотата си. И вече не се чувстваше застрашен от авторитета ѝ. Напротив, тя го привличаше неудържимо!

Либи бавно отвори очи и ги разтърка. Обърна се по гръб и видя до леглото си Дан, който я наблюдаваше с усмивка.

— Колко е часът?

— Пет и половина.

— Невъзможно! Аз току-що заспах.

Той посегна неочеквано и я погали по главата.

— Имаш страховта коса! Хайде, поспаланке, кафето е готово. Чакам те в кухнята.

Тя набързо навлече джинсите, синя памучна фланелка с дълги ръкави и ботушите. Несресана и все още сънена, изглеждаше като девойче. Влезе в малката кухничка и Дан ѝ подаде чаша кафе.

— Заповядай. Ако искаш захар и сметана, ето тук има.

Либи благодари, седна и подпра глава с ръка. Едва държеше очите си отворени.

— О, господи, всяка сутрин ли ще ставаме толкова рано?

— Ще свикнеш.

— Съмнявам се.

Отпи от кафето. Усети приятния аромат на бекон и препечен хляб. Дан сложи на масата пред нея чиния с три пържени яйца, шест парчета бекон и две големи филии.

Тя занемя. Погледна го стреснато, а той седна насреща ѝ със своята порция.

— Но какво е това? Ти луд ли си? Никога не съм яла толкова много през живота си!

— Никой не те кара да изядеш всичко. Яж колкото искаш. Но трябва да знаеш, че ще вървим цял ден и ще ти трябват сили. Повярвай ми. Хайде, започвай!

— Ще надебелея!

— Ами! Мисля, че дори ще отслабнеш първата седмица — отвърна с усмивка Дан.

— Всъщност в града нямам време за закуска. Никога не съм закусвала. Едно кафе набързо и...

— Сега не си в града. Тук въздухът е по-беден на кислород и организмът изгаря по-бързо захарта. Ти нямаш никакви тълстини, за да компенсираш загубата на енергия, затова ще огладнееш много скоро — обясни сериозно той.

Откъде пък знаеше, че няма тълстини? Тя му хвърли изпитателен поглед и се зае със закуската. Гореше от нетърпение да се захвате за работа, да се докосне до гората, да се потопи в магията и великолепието на природата.

Първите лъчи на слънцето вече се показваха зад върховете, когато Дан спря джипа. През последните два часа, докато пътуваха, Либи слушаше инструкциите му. На задната седалка лежаха две големи раници. Той остана доволен, щом разбра, че е тренирала всеки ден с ботушите по пет километра. А тя пък се почувства необяснимо горда.

Дан слезе и разтвори картата на района върху прашния капак на колата.

— Ще тръгнем по този коларски път на север. Сега сме на шестстотин и петдесет метра височина. Ще се изкачим до седемстотин и трийсет, ще превалим хребета и ще слезем в долините, където има стари дървета. Готова ли си?

— Да тръгваме! — засмя се Либи.

Той ѝ помогна да сложи тежката раница на гърба. Затегна ремъците и я огледа критично.

— Как я чувстваш?

Тя направи няколко крачки.

— Не я усещам. Сигурен ли си, че тежи трийсет килограма?

— След два часа ще ти се стори доста по-тежка. Я се наведи, все едно че ти се е развързала обувката.

Изгледа го изненадано, но се подчини. Ремъкът се впи в стомаха ѝ.

— Така и предполагах. — Той разкопча токата и разхлаби ремъка.

— Опитай пак.

Този път всичко бе наред. Дан нарами другата раница. Изглеждаше доста по-голяма и по-тежка от нейната.

— Запомни как става. Няма всеки път да ти помогам да я слагаш.

Либи не обърна внимание на забележката. Беше нетърпелива да започнат изкачването. Хълмовете я привличаха неудържимо. Записа си няколко първоначални наблюдения, прибра бележника и молива на удобно място и събра косата си на опашка.

— Вземи, подарък — подаде ѝ голяма червена кърпа Дан.

— Благодаря, но за какво ми е?

— Вържи я на челото си. Ще ти потрябва, като се изпотиш.

Той завърза своята около врата си. Сетне огледа Либи от глава до пети и се усмихна широко.

— Ами да тръгваме! Представлението започва!

Утринният въздух бе чист и свеж. По високата трева блестяха капчици роса. Либи се опитваше да не пропусне и най-малката подробност, искаше да запомни всичко, покрай което минаваха. Краката ѝ се измокриха, крачолите на джинсите ѝ потъмняха от влагата. Изкачиха първия хълм. Все още не усещаше умора. Дишаше

леко и с пълни гърди. След около час се позадъха и лицето ѝ порозовя. Но не се оплака. Страхуваше се, че Дан ще я смъмри за слабостта. Мускулите на краката ѝ сякаш се напълниха с олово, но тя продължаваше да върви, упорито навела глава.

— Либи!

Гласът му я стресна. Всеки път, когато чуеше името си, произнесено от него, я обземаше трепет. Сякаш я галеше. Харесваше ѝ.

— Почивка — нареди Дан и седна на една скала.

— Не съм изморена! Мога да вървя още! — възрази тя.

— Знам, че можеш — погледна я нежно той. — Но първите дни трябва да внимаваме. Свали ботушите. Искам да видя краката ти.

Либи седна на мекия килим от борови иглички. Вече не се притесняваше от въпросите или мотивите му. Знаеше, че може да му вярва. Той нямаше да я нагруби, нито да я обиди. Свали ботушите, двата чифта чорапи и погледна краката си. Дан се наведе и огледа петата ѝ.

— Ухаеш приятно, на люляк.

Заля я топлина и луди тръпки запълзяха по гърба ѝ. За миг си помисли, какво ли ще бъде, ако се люби с този мъж! Тук, върху сухите борови иглички... Наоколо нямаше жива душа. Само те двамата и небето. Представи си какво би станало, ако той я вземе в прегръдките си, ако зарови лице в косите ѝ...

Мъжът докосваше крака ѝ така сигурно, уверено и нежно. Сякаш знаеше, че ѝ доставя удоволствие. Можеше да плъзне ръка по-нагоре...

— Каква е диагнозата, докторе? — попита закачливо тя и прогони опасните мисли от главата си.

— Всичко е наред. Всеки път, когато почиваме, ще правим проверка. Ако има червени петна, значи ще излязат мехури. Кожата ти е нежна и нямаш мазоли да те предпазват от дългото ходене.

— И друг път са ми излизали мехури, така че не ме е страх — възпротиви се Либи.

— Да, но след това не се е налагало да вървиш още петдесет километра. А аз, както знаеш, няма да те нося. Така че внимавай и бъди нащрек за всеки симптом. Просто слушай какво ти говорят краката. Хайде!

Към обяд първоначалният ѝ ентузиазъм се постопи, но тя мълчаливо и упорито продължи да върви. Най-сетне Дан спря. Либи свали рапицата и от устните ѝ се откъсна въздишка на облекчение. Тревата бе така сочна и подканяща, че без да се замисли, легна по гръб и затвори очи.

— Имам чувството, че раменете ми горят — едва прошепна тя. Сънцето грееше в лицето ѝ, лек ветрец разхлаждаше пламналата ѝ кожа.

— Почини си. Аз ще пригответ обяд. Гладна си, нали?

Почти не го чу. Мечтаеше за дръмка, всяка клетка на тялото ѝ неистово молеше за почивка.

— Либи?

Гласът му я стресна. Понадигна се и видя, че ѝ подава малък найлонов пакет.

— Това ли е обядът?

— Да. Хайде, не се отпускай. — Той я хвана за ръка и ѝ помогна да седне. Косата ѝ се разпила по раменете.

— Бившият ти съпруг казвал ли ти е, че имаш прекрасна коса?

Либи надничаше в плика.

— Моля?

— Човек може да се побърка, само като я гледа.

Страстните нотки в гласа му ускориха пулса ѝ, но тя не издаде вълнението си.

— Искаш да кажеш, че с разпусната коса не приличам на доктор по биология?

Дан се изтегна на тревата и подпра глава с ръка.

— Точно така. Трябва да я прибиращ, ако искаш да имаш сериозен вид и да вдъхваш респект.

— Предлагам да уточним нещата. Според теб с разпусната коса ме мислят за обикновена секретарка, така ли? — усмихна се Либи. — Е, ще се вслушам в съвета ти, когато съм в офиса.

— А вкъщи как ходиш?

— Май трябва да внимавам с отговора! Откъде този интерес към моята скромна персона?

— Хайде, кажи как прекарваш свободното си време! Сигурно не си заета непрекъснато с лабораторна работа.

— Обичам да се разхождам по брега на океана. Изобщо обичам тишината и спокойствието навсякъде, където успея да ги намеря. — Разкърши рамене и огледа поляната, сгущила се в прегръдката на високите мълчаливи дървета. — Тук например ми харесва.

— Какво чувам? Глезненото градско момиче е на път да се влюби в тъпата провинция? Да не те е хванал чистият въздух, Либи?

В лешниковите ѹ очи играеха весели пламъчета.

— Може би. Обичам тишината — въздъхна тя. — Тук цари такъв мир! Грехота е, че след по-малко от година ще гърмят камиони и дърворезачки и всички тези прекрасни дървета ще бъдат изсечени!

— Забрави ли за какво сме тук! Нали ще засадим нови! Ние не унищожаваме гората, само добиваме дървен материал.

— Знаеш ли, може да ти прозвучи глупаво, но имам усещането, че съм в катедрала. Гората е като църква, която Бог е съградил за нас, а ние я оскверняваме.

— Запозната ли си с историята на келтите? — изгledа я продължително Дан, пресявайки през пръстите си борови иглички.

— Не... Бях много зле по история. Защо питаш?

— Това, което току-що каза, mi напомни нещо. Чел съм, че когато римляните превзели Британия, срещнали племена, обединени в религиозен клан, наречени друиди. Те извършвали своите церемонии в свещени горички, сред дърветата. Вярвали, че във всяко дърво живее дух и влизали в контакт с него. Сетне някакъв римски пълководец наредил дърветата да бъдат изсечени, за да унищожи силата, която обединявала племената. Когато каза, че гората наоколо ти прилича на катедрала, си помислих как ли са се чувствали друидите, когато римляните са изсекли горите им! — Той се усмихна. — История и митология бяха любимите mi предмети.

Либи беше удивена. Почувства се като хипнотизирана, докато слушаше разказа му.

— Ако mi бяха преподавали история по този начин, сигурно щях да я заобичам — призна тя.

Дан се изправи.

— Кой знае, може би mi си превъплъщение на друида, която се е завърнала в своя роден дом.

— Вярваш ли в прераждането на душата? — изненадано попита тя.

— А ти? Не ти ли се е струвало, че вече си била на някое място, че си изпитала определено чувство? Усещането, че си била в този град или в тази страна? Нещо като живата памет на клетките или спомен за непреживяното?

— Да, понякога.

— А сега какво изпита, Либи? Когато заговори за гората, очите ти се промениха. Ти наистина се чувствуваш тук като у дома си, което е много странно за жена, израснала в града.

Той протегна ръка. Либи я пое и се изправи. Беше прекалено близо до него. Дан не откъсваше поглед от нея. Устните ѝ бавно се разтвориха, дъхът ѝ секна. Либи потръпна от неизказаното, но ясно желание в очите му. Сякаш беше отместили тежки завеси и зад тях тя прочете чувство, което я зашемети.

— Да вървим — сподавено промълви мъжът и магията отлетя. Стопи се като мъгла под слънчевите лъчи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Либи седеше до малкия огън и с мъка държеше очите си отворени. Все още имаше достатъчно светлина, за да довърши работата си и да запише изводите от направените наблюдения. Но се чувстваше така изтощена, че се отказа и затвори бележника.

— Свърши ли? — попита Дан, нарамил наръч дърва. Остави ги и изтръска ръкави.

— Не. Но съм толкова изморена, че не мога дори да мисля — отвърна тя. Погледна часовника си и изстена. — Господи, само девет и половина! Неприлично рано! Обикновено си лягам след дванайсет.

Дан отиде до раницата ѝ, взе спалния чувал и го разстла близо до огъня.

— Днес изминахме повече от двайсет километра. Нормално е да си малко изморена.

— Малко ли? Нямам сили да отида до поточето и да се измия.

Той събра сухи борови иглички за възглавница. Отвори ципа на чувала и я подкани:

— Лягай! Може да се измиеш сутринта. Съветвам те да спиш с чорапи и фланелка.

— Нямам друга фланелка.

— Ще ти дам една от моите.

Либи стана и почисти панталоните си с ръка. Отиде до чувала, събу ботушите и ги остави наблизо.

— Благодаря ти, че ми оправи леглото. Дан! — Каза го съвсем искрено. Беше направил вече толкова много за нея!

Дан ѝ подаде голяма бяла фланелка.

— Още ли си будна? Мислех, че отдавна спиш.

Тя го изгледа продължително. Беше сякаш част от дивата гора, висок и силен както дърветата наоколо. Широките му рамене закриваха небето.

Въображението отново ми играе номера, помисли си Либи и едва продума сънено:

— Лека нощ. — Минута след това беше заспала дълбоко.

Събуди се и усети приятно ухание на кафе и палачинки. Обърна се и отвори очи. Дан бе клекнал край огъня. Усмихна се.

— Добро утро, поспаланке!

— Колко е часът?

— Шест.

Утрото бе удивително тихо. Либи занемя пред красотата наоколо. Двойка любопитни сойки прелетяха ниско и кацнаха на близкия храст, привлечени от храната. А може би бяха учудени от човешкото присъствие. Либи навлече джинсите. Настани се на един дъннер, а Дан ѝ подаде чинията и посочи пластмасовата купичка на земята.

— Вземи си кленов сироп.

— Умирам от глад! — вдъхна тя аромата на палачинките.

— Интересно изявление. Нали вчера заяви, че не закусваш! — Той седна до нея и постави чиния с бекон помежду им.

— Повече никога няма да се съмнявам в думите ти.

— Но за проклетото изследване продължаваш да не си съгласна с мен, нали?

— Работата си е отделен въпрос. — Взе една палачинка и видя малки тъмни зърнца в нея. — Какво е това?

— Кое? А, боровинки. Зърнах ги до потока и реших, че стават за подправка.

Либи яде повече от всеки друг път.

— Дан, не зная дали причината е във въздуха, или височината, но по-вкусни палачинки не съм яла в живота си. Ти си страшен готвач! Засрами и най-прочутите ресторантни в Сан Франциско, повярвай ми.

Той сякаш бе поласкан от комплиманта.

— Още няколко дни и ти гарантирам, че като седнеш на бюрото си в офиса, ще копнееш да се върнеш обратно в планините.

Либи се намръщи.

— О, бюрото... кабинетът. Звучи ми така далеч... Сякаш са част от друг свят...

— Така е. Надявам се, че през идните седмици ще разбереш защо предпочитам затънтената провинция пред големия град.

— Дан, наистина, защо не обичаш градовете и хората, които живеят там?

— Ще си отговориш сама, когато се върнеш в Сан Франциско.

Отговорът не я задоволи. Реши да опита отново, окуражена от откровеността и приятелското му поведение. Усещаше, че вече не е така враждебен и настръхнал в стоманената си обвивка. Планините сигурно упражняваха своята магия и върху него.

— Защо мислиш, че гражданите са лицемери и непрекъснато си правят гнусни номера? — настоя тя.

— Да речем, смятам, че хората в града са забравили основните природни закони, които важат както за человека, така и за животните. От незапомнени времена. — Сините му очи се спряха продължително на нейните. — Например, когато си на моя територия, аз ще направя всичко, за да ти помогна със съвет или информация. В града никой от никого не се интересува. Не можеш да попиташи дори за посоката. Гледат те, сякаш си извънземен. Опасно е да се разхождаш по улиците нощем, много по-опасно отколкото в гората. Ще те ограбят или изнасилят. — Той поклати глава. — Човек трябва да е сляп, глух или ням, за да не обръща внимание на градското ви безразличие и жестокост.

— Знаеш ли, караш ме да се срамувам. Но все пак хората живеят там, където работят. Налага се. Така са възникнали градовете.

Дан се изправи с усмивка.

— Слава бому, че мога да си вадя хляба тук.

— И отиваш в града само когато страшният главен биолог на компанията те извика в своя кабинет!

— Не беше така болезнено, както очаквах. — Очите му сякаш се изпълниха със спомени. Той взе празната чиния от ръцете й и добави:

— Всъщност беше много приятна изненада. Представях си, че се сблъскам със старец, изкривен от артрит и се чудех какво ще го правя в планината. Вместо това срещнах красива млада дама, която има влечението към природата. Изненадан съм, че градът не те е покварил, Либи.

— Ти опростяваш нещата! — Все още смеейки се, тя взе кърпата и сапуна и тръгна към поточето. — Градовете не са чудовища, а гражданите не са толкова зли същества.

— Ти определено не си.

— Моля те, смили се над нас! Би трявало да изпитваш състрадание, а не презрение към горките градски обитатели. Всъщност те са нещастни!

Дан клекна срещу нея и започна да мие съдовете.

— Сега вече преувеличаваш. Ако искаш да знаеш, ходя в града доста често.

— По какви причини?

— На театър или концерт. — Намръщи се и добави: — Но ти сигурно ме мислиш за първобитен човек!

Потокът скачаше от камък на камък, пееше вечната си песничка, а слънцето сякаш къпеше ръцете си в него. Либи наплиска лицето си с ледената вода.

— Има нещо такова — реши да го подразни тя. Дори ѝ се щеше да добави саркастична забележка за бедната му съпруга, заключена в някоя самотна горска хижа, но се отказа. Той не носеше халка, макар това да не означаваше нищо. Дали беше женен? Всъщност какво значение имаше? Погледна го крадешком. Беше толкова различен от мъжете, които бе срещала! Но я привличаше, караше я да се чувства странно, необяснимо щастлива. Този мъж ѝ харесваше, независимо от недостатъците, които имаше. Само че, ако беше женен, ще трябва да го забрави. Защото имаше правило да не се занимава с женени мъже.

От тази мисъл кой знае защо ѝ стана тъжно.

Уточниха маршрута и тръгнаха. Отвсякъде ги заобикаляше зеленото могъщество на планината. Дърветата бяха като сериозни мълчаливи великани. След пет километра Либи помоли за почивка. Забеляза блясъка в очите на Дан и си помисли колко различно двамата възприемаха гората. Той виждаше в нея само дървен материал и пари. А за нея тя бе като красиво наметало върху плещите на земята. И то не биваше да бъде унищожено.

Дан разтвори картата и съобщи координатите. Либи взе бинокъла. Трябваше да направи тестове на почвата. Бързото възстановяване на гората след изсичането на определените дървета бе от изключителна важност.

Двамата работиха усърдно няколко часа. Той ѝ показва къде смята да прокара пътища за извозване на материала, а тя направи

необходимите измервания. Често надничаше над рамото ѝ и правеше забележки. Това, което тя предлагаше, щеше да струва доста повече. Седнаха да обядват и Дан продължи разпалено да спори.

— Ти май си мислиш, че възнамерявам да изнасиля планината!

— Не го разбирай така. Знам, че ще бъдеш внимателен. Дъг Адамс има много високо мнение за теб. А нали виждам отношението ти към природата! След всеки наш лагер не остава и следа от присъствието ни. Все едно, че никога не сме били тук.

— Най-добре би било наистина да е така!

— Това, което аз предлагам, може да струва повече, но гората ще се възстанови по-бързо и препоръките на правителството ще бъдат спазени.

— По дяволите и правителството, и бюрократите!

— Трябва да се съобразяваме с тях. Да не мислиш, че на мен ми е лесно. Нали видя документите на бюрото ми? Точно сега водя борба с федералните власти по цели пет проекта. Понякога законите за опазване на околната среда са нелепи и трябва да изровя какви ли не аргументи, факти и доказателства, за да спечелим!

— Така ли? Остава да кажеш, че защитаваш нас, бедните дървари?

— Може и да ти звуци странно, но битката често свършва в съда.

— Предполагам, че „Амалгъмейтид“ наема фирми, които провеждат тъпите изследвания?

— Да. Но аз трябва да дам наредденията — какви проби, къде и най-важното защо.

Той легна по гръб, с ръце под главата.

— Не го приемай лично, Либи, но повечето биологи и ботаници са ненормални. Вбесяват ме със способността си да открият някоя въшлива бублечка и да я обявят за чудо на природата. След това заявяват, че понеже въпросната бублечка обитавала само едно определено място, ние трябва да го заобикаляме едва ли не на пръсти, за да не ѝ пречим. — Очите му гневно проблясваха. — Те не познават компромиса, Либи. А ти?

— Мисля, че съм по-различна.

— Е, ще видим.

Тя се изправи с усмивка.

— За добро или лошо, ще бъдем заедно още три седмици.

Той също се засмя.

— Да, няма къде да избягам. Нали съм женен за компанията! Все едно да си женен за зла жена.

Либи се развълнува от направената аналогия.

— Не всички бракове свършват с развод.

— Днес е по-разумно да живееш с някого, без да се жениш. И удобно, и евтино!

— Откъде този горчив цинизъм, Дан? Не го очаквах от теб!

— Ами, видях много разочаровани приятели с разбити бракове.

— А ти?

— И аз. Но това беше отдавна — отвърна с безразличие.

Значи беше разведен. Искаше да научи още, но почувства, че темата му е неприятна и не продължи разговора.

През по-голямата част от следобеда вървяха по стръмен наклон. Беше каменисто и Либи едва пазеше равновесие под тежестта на раницата си, стъпвайки внимателно от камък на камък. Слънцето препичаше силно, скалите изльчваха топлина, сякаш отразяваха лъчите му като огледало. Тя върза червената кърпа на челото си, за да се предпази от потта. Лицето ѝ се зачерви и заблестя. Около три и половина реши да помоли Дан за почивка. Той вървеше на няколко крачки пред нея, като от време на време я поглеждаше през рамо или обявяваше посоката. Тъкмо да извика, долови с периферното си зрение движение. Вляво, на няколко сантиметра от ръката ѝ. И замръзна от ужас, защото чу съскането на гърмяща змия.

— Либи! — извика Дан, който също бе чул звука. Искаше да я предупреди да не мърда.

Тя обърна рязко глава. Видя, че змията се надига и се готви да скочи. Всичко се разви като на забавени кадри. Или поне така ѝ се стори. От гърлото ѝ се изтръгна вик. Без да осъзнава какво прави. Либи се метна встрани. Скалата бе нестабилна, разклати се, а тежестта на раницата ѝ попречи да запази равновесие. Пред очите ѝ се завъртяха камъни, небето и земята смениха местата си. В последната секунда вдигна инстинктивно ръце, за да предпази главата си. И потъна в мрак.

Усещаше върху лицето си нещо студено и мокро. Простена и отвори очи, но мигновено спусна отново клепачи, заслепена от ярката слънчева светлина. Почувства ръката на Дан върху челото си.

— Лежи спокойно — нежно продума той.

Либи трепна от допира на влажната кърпа до слепоочието си. От устните ѝ се изтръгна стенание.

— Боли...

Колко ли време е била в безсъзнание? Сега ѝ беше добре. Главата ѝ лежеше на рамото на Дан, а той я притискаше към себе си. Долавяше ускорените удари на сърцето му. Нима се беше уплашил! За нея.

— Къде е змията?

— Мъртва е.

Либи опита да си припомни какво се случи. Падна върху камъните. А сега лежеше на трева. Значи Дан я бе пренесъл дотук.

— Как си? — попита той и намокри кърпата с вода от манерката.

— Всъщност не знам. Какво стана, лошо ли се ударих?

— Не. Само челото ти е малко одраскано. Сложих ти антисептичен прах. Имаше страхoten късмет, че падна първо върху раницата. Тя пое удара. Следващия път не се паникьосвай!

— Съжалявам...

— Сега сигурно ще мърмориш, че съм убил змията и съм нарушил екологичния баланс на тези чукари!

О, защо беше толкова груб! Защо продължаваше да се заяждат!

Главата ѝ пулсираше от болка. Почувства, че Дан става.

— Ще отида за багажа. Ти си лежи.

Върна се след минута. Почисти раната и превърза главата ѝ. Действаше спокойно и уверено. Лицето му бе на сантиметри от нейното. Устните му я примамваха неудържимо. Изпита страстно желание, искаше той да я целуне. Лекарството щипеше и очите ѝ се насълзиха. Но тя стисна зъби и се опита да проглътне сълзите. А също така да потисне непреодолимия копнеж.

— Ето че отново си цяла! А сега най-добре да спрем за днес. Ще лагеруваме тук.

— О, аз мога да вървя! Честна дума!

Той стана и прибра пакета за първа помощ.

— Ако видиш лицето си, няма да мислиш така. Много си бледа.

Пулсът ти е ускорен.

— Но трябва да стигнем долината преди здрачаване и утре сутрин да взема проби от почвата и водата.

— Ти наистина си голям инат! — промърмори през зъби Дан и чертите на лицето му се смекчиха. — Виж какво, възхищавам се на

упоритостта, но не харесвам безразсъдните хора, които не се вслушват в сигналите, които им изпраща тялото. Не можеш да отречеш, че те боли главата, нали?

— Боли ме — потвърди тя.

— И искаш да вървиш още седем-осем километра в тази жега?

— А ще ме научиш ли да готвя като теб? — предаде се Либи, като реши да го развесели.

По устните му се плъзна усмивка.

— Разбира се. Сега си почивай. Ще ти дам два аспирина и ще се почувстваш по-добре.

Лятната вечер бе топла, въпреки че след залез-слънце повя лек ветрец. Аспиринът действително прогони болката и Либи с интерес наблюдаваше как Дан приготвя вкусни неща в такива примитивни условия. Под негово ръководство тя самата бъркаше тесто в голяма купа.

— Ще го сложим с малко мазнина в тавичката и ще го изпечем на жаравата. Ще видиш какъв чудесен хляб ще стане!

— Умирам от глад, както обикновено — призна с усмивка Либи.

— Сигурен признак за възстановяването ти. Как се чувствуваш?

— Сякаш са ме изстискали през центрофуга.

— Храната и добрият сън ще те оправят. Извади дяволски късмет при това падане. Не си счупи нищо, но ме изплаши до смърт.

— Аз също се изплаших, като видях змията. Следващия път ще внимавам повече, особено по скалисти терени — обеща тя.

Вечерята бе невероятно вкусна — супа от сушени гъби, печен на жар хляб, варен ориз, и говежди бульон. За десерт Дан поднесе горещо какао. Либи взе чашата и се облегна на дънера на голямо дърво. Кората му беше топла. Младата жена въздъхна и затвори очи. Чувстваше се чудесно. След миг се унесе в сън.

— Либи? — дочу сякаш отдалече гласа на Дан. — Хайде, момичето ми, време е да си лягаш.

Нямаше сили дори да вдигне клепачи. Усети, че мъжът я вдигна на ръце и я понесе, но не възрази, а се притисна към силното му тяло. Чувстваше се лека като перце. Склони глава на рамото му и усети

опияняващ аромат. Дан я загърна в спалния чувал и последното, което си спомняше, бе ласкавата му ръка, която галеше косите ѝ.

В ранните утринни часове в съня ѝ нахлуха кошмари. Гърмящата змия. Беше виждала змии само два пъти в живота си, и то когато бе малко момиченце. По улиците и плажовете на Сан Франциско не се разхождаха влечуги. Змията отвори огромна паст и от жълтите ѝ зъби прокапа отрова. След миг щеше да я ухапе.

Либи изпищя и се събуди. Беше тъмно, не знаеше къде е, все още обхваната от ужаса на съня. Разхлипа се безпомощно. Сетне усети силни, но нежни ръце да я прегръщат.

— Няма нищо, всичко е наред — прошепна тихо Дан, като я притискаше към себе си и галеше косата ѝ.

— О, Дан, змията...

— Успокой се. Цялата трепериш! Това беше само лош сън.

— Вече съм по-добре. — Скри лице в гърдите му. Сълзите течаха по лицето ѝ, а тя се мъчеше да прогони спомена за змията зад затворените си клепачи. Той галеше раменете и гърба ѝ. Постепенно Либи се успокои и притихна. Но остана в прегръдката му. Там се чувстваше в безопасност! Искаше завинаги да остане в обятията му. Сърцето ѝ биеше до изнемога.

— Съжалявам... — прошепна.

Дан избърса сълзите по лицето ѝ.

— Би било странно, ако не сънуващ случилото се поне веднъж.

Нощта бе хладна, както винаги в планината, но тялото на мъжа излъчваше топлина.

— Щом затворя очи и виждам тази ужасна змия!

— Рано е за ставане, Либи. Опитай се да поспиш още малко.

— Чувствам се толкова глупаво — ядоса се на себе си тя. —

Стори ми се, че змията се е промъкнала в спалния чувал.

— Успокой се. Страх ли те е?

— Наистина съжалявам. Не предполагах, че ще ми бъде толкова трудно.

Този път се разплака неудържимо. Не успя да сподави сълзите.

Дан я притисна в прегръдките си.

— Това е реакция от преживяния страх. Ще те оставя за момент, може ли?

— Да... Но защо?

Той не отговори, стана и изчезна в тъмнината. След миг се върна, клекна до нея, разстла спалния си чувал и я подкани:

— Хайде, лягай тук до мен.

Тя го изгледа изненадано.

— Слушай, и двамата имаме нужда от сън. Ще заспиш, ако съм близо до теб. Чака ни тежък ден. Хайде!

Прегърна я, сложи главата ѝ на рамото си и я зави. Либи не знаеше кое е по-опасно в този миг, змията или неговите ръце. Но дишането му скоро стана равномерно. Това успокои опънатите ѝ нерви и тя се отпусна.

— Лека нощ, скъпа моя горска магьоснице — дочу шепота му в тъмнината. — Тази нощ повече няма да сънуваш кошмари, обещавам ти.

Усети, че прехвърля ръка през тялото ѝ и се озова в прегръдката му. Почувствала се в безопасност, Либи заспа.

ПЕТА ГЛАВА

Първите слънчеви лъчи се промъкваха през дантелата на дъбовите листа, когато Либи се събуди. Долови приятния аромат на овесена каша и кафе, който напълно я разсъни. В съзнанието ѝ нахлуха откъслечни спомени. Сън ли беше, или истина? Ръцете на Дан, които я прегръщаха! Извърна глава и погледна мъжа, в чиито обятия бе спала.

— Добро утро! Как си? — попита грижовно той.

Огнена тръпка разтърси тялото ѝ. Ударите на сърцето ѝ заглушаваха дори мислите. Сътно усещаше горещи устни върху своите. Това също ли беше сън? Дали Дан Уагнър я бе целувал наистина? Опияняваща вихрушка забушува в кръвта ѝ, а в ушите си чуваше шепот, любовни думи...

Опита да събере обърканите си мисли и го погледна смело в очите. Там светеше нова непозната нежност.

— Все още си малко бледа — рече той и разбърка кашата. — Искаш ли закуската в леглото, принцесо?

— Не, ще стана.

Облече се набързо, изми се и когато се върна в лагера, Дан бе разсипал кашата в две купи.

— Защо си се разбързала толкова тази сутрин?

— Ами вече е осем часът!

— Спокойно. Оставих те нарочно да се наспиш. Трябва да поправя грешката от вчера.

— Какво искаш да кажеш? — изненада се Либи. За каква грешка говореше той? Да не би нещо да беше събркала?

— Не биваше да забравям, че все пак си аматьор. Ти наистина си издръжлива, а аз имам лошия навик да се възползвам от хора с подобно качество. Вчерашният инцидент стана по моя вина. Подведох се. Трябваше да бъда до теб, а не да те оставя да преминеш сама толкова труден терен.

— Благодаря за високата оценка — продума тя и продължи: — Знаеш ли, оказа се, че обичам да вървя. Изненадана съм.

— Главата боли ли те?

— Не.

Помежду им се бе установило чувство на близост, а Либи не знаеше кога и как се е появило.

— Благодаря ти за снощи. И извинявай.

Дан досипа още каша и седна.

— Познавам достатъчно жени, за да правя разлика между престорения и истинския страх.

Либи се изчерви.

— Чувствам се като дете, Дан! Всичко е така необятно и първобитно! Струва ми се, че ще се изгубя! Снощната ми реакция ме уплаши. Нищо не зная за живота в гората, нито дори как да оцелея. В Сан Франциско няма змии... — направи опит да се пошегува тя.

— Това е добре, защото в противен случай ще трябва да прекарваш всяка нощ в прегръдките ми. Не че идеята не ми харесва... Знаеш ли, че хъркаш?

— Моля? — удиви се Либи.

— Шегувам се — разсмя се той. — Ти си като малко, пухкаво котенце, Либ. Хайде, не гледай така стреснато! Да събираме багажа и да тръгваме. Предстои ни тежко изкачване.

Докато стягаше раницата си, думите му се въртяха в глава ѝ. Беше ѝ хубаво. Необяснимо, но приятно. Искаше да бъде достойна за него. И за могъщото величие на всичко, което я заобикаляше.

Проправяха си път през тясна долина, сгушена между стръмни склонове и покрита с висока до коленете трева и горски цветя. Трябваше да стигнат обширен скалист район. Обедното слънце препичаше неумолимо, а небето бе синьо като очите на Дан. Либи спря за миг, избърса потта от лицето си и плъзна поглед наоколо. Вяtrът си играеше с косите ѝ. Усмихна се сама на себе си, чувствуващ се силна. В кръвта ѝ се събуждаше предизвикателство, може би най-древното човешко предизвикателство към природата...

— Ако не ме лъжат очите, гледката те впечатлява. Готова си да се преориши с планината, нали? — Дан я наблюдаваше с нескрит интерес.

Тя се засмя, прочела изненадата в очите му.

— Прав си. Сякаш съм на покрива на света и мога да литна! Нищо не може да ми се опре! Сигурно така казват всички аматьори!

Той отвърна на усмивката ѝ и я хвана за ръка.

— Ела на сянка. Ще хапнем набързо, преди да продължим.

Либи започваше да разбира любовта му към планините и гората, разстлала зеленото си кадифе, докъдето поглед стига. Вече трети ден беше тук. Организмът ѝ се приспособяваше към височината. Ръцете ѝ бяха загорели. Дългите ѝ нокти се бяха изпочупили и тя реши да ги изреже.

Дан лежеше със затворени очи, подпрял глава на раницата си.

— Харесва ти, нали?

— Много. Но сигурно си изненадан. Едва ли е присъщо на гражданите да се удивяват от красотата на планината.

— Ти не си типична гражданка.

— Това пък изненадва мен.

— Засега се справяш отлично. Обикновено третият ден е критичен. Знаеш ли, Либи, мога да прочета възторга в очите ти. Нямаш представа как лицето ти отразява всичко, което те вълнува. — Той я погледна с нежност. — Никога не се разделяй с това си качество. Много ти прилича.

Тя не знаеше какво да отговори. Последните му думи я погалиха като ръката на любовник. Отново прочете в очите му нескрит копнеж и се обърка. Изпита познатото премаляване в стомаха, усещането, че потъва и губи способността си да разсъждава. Седеше безмълвна и чувстваше как желанието се пробужда в клетките ѝ. Господи, една нощ в прегръдките му и цялата ѝ дълго изграждана съпротива рухна! Да спи в обятията на мъж беше чудесно, а тя се бе лишавала от това удоволствие толкова дълго! И бе достатъчна само една нощ, за да паднат стените, които бе градила с години.

— Ще ми се да не съм толкова прозрачна — продума Либи и се изправи. Започна да подрежда раницата си. — Харолд четеше мислите ми и това не ми донесе нищо добро. Само неприятности.

— Безразсъдството на един мъж може да се окаже благословия за друг. Откровеността е качество, което ценя много — рече той и се изправи.

Сърцето ѝ замръза. С безкрайна нежност мъжът плъзна пръсти по бузата ѝ, по изящната шия. Взря се в лицето ѝ, сякаш искаше да запечати завинаги образа ѝ в паметта си.

— Красива си, златокоса моя горска магьоснице! — сподавено прошепна той. — Дяволски примамлива и опасна...

Устните му докоснаха нейните като повей на вечерник. Сладостни тръпки разтърсиха тялото ѝ, когато Дан я привлече в прегръдките си. Лъхна я свежия възбуджащ аромат на борова гора. Либи затвори очи и се притисна към него... Сякаш огън избухна в кръвта ѝ.

Мъжът плъзна длан по гърдите ѝ...

Измина цяла вечност. Двамата не откъстваха поглед един от друг, онемели от чувствата, които целувката им разкри. Либи вдигна ръка и я сложи на гърдите му, сякаш да го отблъсне.

— Моля те... Не трябва...

— Защо? — дрезгаво попита той.

Тръпнеща от желание и същевременно уплашена, тя се освободи от прегръдката. Дай беше безпощаден като ягуар, а опасната му близост я правеше безпомощна. Затова се отдръпна още повече.

— Имаме работа...

— Е, сега вече играеш. Будалкай, когото си щеш, само не и мен, Либи. Или те спира това, че не съм от твоята черга?

Засрамена от откровено зададения въпрос, тя се изчерви. Обзе я страх и гняв едновременно, но не каза нищо.

Той извади от раницата си въже и го закачи към колана ѝ.

— Ще те вържа за мен, докато изкачваме хребета. Обикновена предпазна мярка.

Очите му отново бяха непроницаеми. Либи вирна брадичка, но Дан я изпревари.

— Спокойно! Не те искам зла като оса преди това изкачване.

— Ти ме обвини, че играя! Не е вярно! След като претендираш за честност, защо не ми кажеш женен ли си, или си разведен? Имам правило, не се занимавам с женени мъже. Глупаво е и не си струва риска. — Цялата трепереше от възмущение.

— Това ли е единствената причина да ме отблъснеш?

— Да!

Очите му потъмняха. Бързият ѝ отговор би трявало да му допадне, но той като че ли не му обърна никакво внимание.

— И не те притеснява фактът, че съм прост дървар? Обикновен работник, който вади хляба си с трион и брадва?

— За какво говориш? Какво общо има тук работата? — искрено се изненада Либи.

— Ти си или много умела лъжкиня, или наистина вярваш в това, което говориш — поклати глава Дан.

— Никога не съм позволявала подобни глупости да застават на пътя на приятелството или любовта! — Гласът ѝ загълхна от гняв.

— За повечето жени това е достатъчна причина.

— По дяволите! Аз не съм като повечето жени!

Тъжна усмивка се плъзна по устните му.

— Все още не е доказано. Но от реакцията ти разбрах, че си имала връзка с женен мъж. Така ли е?

— Е, и какво от това? Щом искаш да знаеш, имах.

— Нали не обичаш да поемаш подобни рискове?

— Беше пресметнат риск.

— Много умно — съгласи се той.

Либи му хвърли изпитателен поглед. Не разбираше какво цели той.

— Все още не си отговорил на въпроса ми — сърдито му напомни тя.

— Ако ти кажа, че съм разведен, по-добре ли ще се почувствуваш?

— запита с ирония Дан. — Нима ще стана по-малко опасен?

Не беше в състояние да издържи погледа му и извърна глава.

— Дори да си единственият мъж на земята, пак ще бъдеш най-опасният! — избухна тя.

— Печелиш, моя малка друидо! Хайде, чака ни три часа път!

Тръгнаха. Преходът беше наистина труден, трябваше внимателно да се преценява всяка крачка. Часовете минаваха в мълчание, а Либи непрекъснато се връщаше към разговора им. Каква ли е била жена му? И защо ли се е развел? Защо темата професия бе така болезнена за него? Сякаш имаше комплекс за малоценност. Всичко я объркваше. Но откри и нещо ново — той обичаше да рискува. И то не на дребно. Залагаше всичко наведнъж. Мъжът пред нея си оставаше загадка!

Късно следобед достигнаха върха. Слънчевият ден неочаквано помръкна, задуха вятър, небето се покри с черни, буреносни облаци.

Либи седна на една скала и отпи глътка от манерката. Беше неописуемо щастлива тук, където господстваше волният вятър.

— Почивка — обяви Дан.

— Жалко. Имам чувството, че ще литна!

— Това бе най-трудният преход, но нарочно не ти казах. Справи се блестящо.

— Ние, авантюристите, обичаме силните емоции — съгласи се тя.

— Ти наистина си авантюристка — каза той, като й подаде парче шоколад.

— Само в определени случаи, но гледката е чудесна, нали?

— Ти си чудесна!

— Ласкателството няма да ти помогне.

— Така ли? Тогава защо се изчерви?

— Не съм. От слънцето е.

— Винаги ли отхвърляш комплиментите, Либи?

— Не, само понякога. Особено твоите.

Дан отвърза въжето от колана си и се изправи.

— Страхуваш ли се от мен? — попита и се наведе над нея.

Тя се чувстваше несигурна при тази опасна близост, но се насили да се усмихне храбро.

— Не се опитвай да ме плашиш със силата си, Дан Уагнър. Няма да мине. От нищо не ме е страх.

— Впечатленията ми от снощи са съвсем други.

Сърцето ѝ биеше лудо. Беше започнала опасна игра. На него или въобще не му пукаше, или изчакваше търпеливо сама да падне в ръцете му.

— За да изясним нещата, искам да знаеш, че не скачам в прегръдките на всеки срецнат мъж. В това число и в твоите. Обстоятелствата през миналата нощ бяха особени. — Стисна устни и го погледна през притворените си клепачи.

Той наистина я плашеше по много причини, включително и заради собствените ѝ чувства. Не желаеше мимолетна връзка. Леките флиртове и еднократното пребиваване в нечие легло не ѝ бяха по вкуса. Въпреки свободните нрави, които царяха навсякъде, тя не одобряваше безсмислените любовни авантюри.

Тези мисли се въртяха в главата ѝ, докато търсеше сухи дърва. Не се заблуждаваше, беше срецинала мъж, който получава всичко, което поиска. По този въпрос не можеше да има две мнения. Даваше си сметка за това.

Върна се с цял наръч клони. Дан бе запалил малък огън под каменен навес. Вдигна очи и погледът му я прониза. Ядоса се на детинското си поведение. Отдавна бе минало времето на ученическите вълнения! Но той я смущаваше по необясним и непознат начин. Досега не бе изпитвала подобни чувства! Тревога и възбуда, вълнение и блаженство. Седна и подпра гръб на топлата скала.

— Винаги ли получаваш каквото искаш? — все пак не се сдържа и попита тя.

— Моля?

— Създаваш впечатление, че винаги постигаш целта си. Вярно ли е?

— Откъде ти хрумна?

— От поведението ти, от теб самия. Влезе в кабинета ми като хала и преобръна целия ми свят!

— Винаги вземам, каквото искам, но понякога разбирам цената му твърде късно.

— Не казвай, че се хвърляш в пропастта със затворени очи!

— Така беше, когато бях млад. Сега се оглеждам много внимателно...

— Аз също. Разважи ми за себе си, Дан.

— Ти като че ли стана много приказлива — изгледа я подозрително той и отвори раницата.

— Да не искаш да си говоря със скалите и вятъра?

— По-добре погледни небето. След час ще се разрази страховта буря. Вместо да бърбориш, защо не потърсиш наоколо пещера, в която да се скрием? Или предпочиташ върху ти да се изсипе гнева на Зевс под формата на хиляди волтове електричество?

На хоризонта се кълбяха огромни черни облаци. Наистина се задаваше буря.

— В Сан Франциско няма бури — промърмори Либи.

— Още по-добре. Ще присъстваш на спектакъл, какъвто не си виждала и на Четвърти юли! Фойерверките не са за изпускане!

Тя понечи да тръгне, но той я хвана за китката.

— И внимавай. Една погрешна стъпка и ще те търся в пропастта. Не искам да те загубя.

— Я виж ти! А аз си мислех, че ще бъдеш щастлив да се отървеш от мен! — нервно се засмя Либи. — Освен това ако изчезна,

проклетите изследвания ще бъдат отложени! Ето ти възможност да постигнеш целта си!

— Бъди внимателна, моля те! — повтори настойчиво Дан, без да обръща внимание на думите ѝ.

Усмивката ѝ се стопи. В гласа му имаше истинска загриженост и Либи се смущи.

Стъпка по стъпка тя огледа скалите. Вятърът свистеше зловещо в каменистата пустош. След половин час намери това, което търсеше. Върна се с победоносна усмивка. Небето все повече притъмняваше и всеки миг щеше да завали.

Дан ѝ подаде чаша гореща грахова супа, хляб и гигантска порция пържени яйца. Подслониха се под навеса.

— Е, намери ли нещо?

— Ще видиш! Малка пещера съвсем наблизо — успя да продума Либи, докато се хранеше. Беше много горда от себе си.

— Не си влизала, надявам се?

Тя се стресна.

— Не съм, защо?

— Слава богу, че интуицията ти работи! Защото може да има диви зверове, затова.

Либи се сконфузи. И през ум не беше ѝ минало. Нахраниха се мълчаливо. Събраха съдовете, загасиха огъня. Вятърът се усили, стана студен. Светковици раздираха надвисналите тежки облаци и се забиваха в гората. Чуваше се далечният тътен на гръмотевици. Либи се изплаши не на шега.

— Да тръгваме! — хвана ръката ѝ Дан. — Стой близо до мен. Вятърът е много силен, поне шейсет километра в час.

Не беше нужно да я предупреждава. Бурята приближаваше, вихърът ги бълскаше отвсякъде, сякаш искаше да ги раздели.

— По дяволите! Ще попаднем точно в центъра, ако не побързаме!

Двамата затичаха, като се държаха здраво за ръце. Стигнаха пещерата.

— Ти остани тук — нареди Дан и я притисна към скалата до тъмния отвор.

— А ти? Какво ще правиш?

— Ще проверя дали е празна. Наблюдавай.

Взе няколко големи камъка и ги хвърли в дупката. Извади от раницата си фенерчето и като пропълзя навътре, насочи лъча в тъмнината.

Бурята връхлетя с неподозирана ярост. Светковиците разсичаха небето като гигантски мечове и танцуваха лудешки около върховете. Гръмотевици тътнеха оглушително. Ливна дъжд като из ведро, забули всичко с непрогледната си пелена и Либи вдигна ръце да предпази поне очите си. Гръмотевиците, воят на вятъра и дъждът я заглушиха и тя не чу вика на Дан. За секунди се измокри до кости. Заслепена, пристъпи към входа на пещерата. Скалата бе гладка и хълзгава. Силен порив на вятъра я удари отзад. За секунда загуби равновесие, извила и политна към ръба на пропастта. И изведенъж падна в прегръдките на Дан. Той беше там...

После... После беше съвсем тъмно. Не можеше да диша. Усещаше коленете и ръцете си ожулени. Почувства, че Дан сваля раницата и я слага зад гърба ѝ, за да се облегне.

— Либи? Добре ли си? Отговори ми!

— Добре съм... Само секунда... Да си поема дъх.

Светкова освети входа на пещерата. Беше студено, но Либи трепереше не от студ, а от страх.

— Ела! — Дъхът му опари ухoto ѝ. Имаше място, колкото да седнат един до друг и тя се сгуши в прегръдките му. Отпусна глава на гърдите му. Той наметна одеялото върху треперещите ѝ рамене и я притисна към себе си. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Неговото също. Постепенно тя се отпусна, страхът ѝ премина, дишането ѝ се успокои.

— Господи, как ме изплаши. Какво се случи? — попита Дан.

— Вятърът ме бълсна и... политнах.

Той погали лицето ѝ. Ръката му бе груба и мазолеста. Но понежна ласка не помнеше в живота си.

— За малко да паднеш. Знаеш ли колко е високо?

— Не говори, моля те — затвори очи Либи.

— Съжалявам!

— Извинявай. Не бива да ти се карам, та ти трепериш като лист. Но така ме изплаши!

Тя се взря в тъмнината и потърси очите му на светлината на светковиците.

— Ту ръмжиш като мечка, ту... — Почувства, че тялото му се тресе от беззвучен смях. Въздъхна блажено, а ласката му стана още по-нежна.

— Казах ти, не искам да те загубя, пък ти тръгна да скачаш. Ако не ме искаш, кажи. Но не скачай в пропастите!

Либи го избута и приседна, този път ядосана не на шега.

— Не се заблуждавай, че ще скоча, само и само да привлече вниманието ти! — Дръпна сърдито одеялото и се зави плътно до брадичката.

Проблесна нова светкавица и за миг Либи забеляза нескрито задоволство в очите му.

— Не съм срещала човек със самоувереност като твоята, Дан Уагнър!

— Хайде, успокой се. Ще бъде дълга нощ и независимо дали ти харесва, или не, налага се да я прекараме заедно. Предлагам да сключим примирие и да поспим. Или смяташ да съскаш и да драскаш като дива котка?

ШЕСТА ГЛАВА

Либи се размърда неспокойно в мрака. Беше тясно и двамата едва успяха да разстелят спалните си чуvalи. Температурата падна неочеквано бързо. Стана студено като в ледник, Либи зъзнеше, зъбите ѝ тракаха. Въпреки това не се оплака, само потърси якето си в раницата.

— Какво има? — попита загрижено Дан.

— Студено ми е.

— Трябва да се преоблечеш, мокра си до кости.

— Ще си сложа якето.

— Няма да помогне. По-добре свали тези дрехи. Това е единственият начин да се стоплиш. Ще събера двата чуvalа и ще се пъхнеш в тях.

През отвора на пещерата вееше хлад. Либи не чувствуше нито ръцете, нито краката си. Нямаше сили да говори, още по-малко да спори. Чу Дан да мърмори в тъмнината.

— Ела тук, докато не си умряла от студ! — Той я придърпа към себе си и започна да разкопчава блузата ѝ.

— Но какво правиш? — ужасена извика тя и го отблъсна.

Свали мократа ѝ блуза, сетне много опитно разкопча и сутиена. Пръстите му пареха кожата ѝ като нажежено желязо. Сърцето ѝ щеше да изхвръкне от гърдите, когато я прегърна и притисна към себе си.

— Само се отпусни. Имаш признания на хипотермия.

— Хипо... Какво? — запита бездиханна Либи и отпусна глава на рамото му, благодарна на топлината, която се излъчваше от него.

— Тялото ти е стигнало до опасна точка на изстудяване. Ако не се стоплиш, може да изпаднеш в шок. — Дан започна да разтрива гърба ѝ. — Обикновено се случва, когато някой падне в ледено езеро. Но днес беше много горещо, после изведенъж застудя. А такива резки промени също водят до хипотермия.

Усетила топлината да пълзи по гърба, раменете и гърдите ѝ, Либи се отпусна, а той продължи да разтрива краката и бедрата ѝ,

докато кръвта ѝ се раздвижи. Вдъхна уханието на тялото му и се притисна още по-плътно. Дан я положи върху чувала, зави я със своя и легна до нея.

— Сега трябва да ти е по-топло — прошепна той.

— Да, благодаря ти.

Ръката му погали мократа ѝ коса. Дишането му се промени, накъса се. Либи отвори очи и едва различи в сумрака чертите на лицето му. Срещна погледа му и сякаш сърцето ѝ се разтопи. Как бе могла да мисли, че е студен и безчувствен! Потънала в прегръдката му, защитена, вече знаеше с абсолютна сигурност, че е необикновено чувствителен и нежен. Колебливо вдигна ръка и прокара пръсти по челото му. Почувства как тялото му потръпна. Чуваше ударите на сърцето му. Дъхът му изгаряше врата ѝ. Прималяла се отпусна назад, а тръпката, която го разтърси, я изпълни с ликуване.

— Либи, недей... Моля те!

Тя сложи пръсти на устните му. В кръвта ѝ сякаш бушуваха пламъци. Горещите искри изпепелиха и последните ѝ колебания и съмнения.

— Люби ме, Дан — прошепна тихо.

— Не искам да ти причиня болка — прошепна той и нежно целуна ръката ѝ. В очите му проблесна тъга.

Без да съзнава какво прави, Либи вдигна глава и полуутворените ѝ устни потърсиха неговите.

Светът престана да съществува. Земята спря да се върти. Целувката я остави без дъх. Устата му властно търсеше, искаше, настояваше. Езикът му я хвърли в огнената бездна на измъчващото я желание. Той погали гърдите ѝ. После устните му се откъснаха от нейните и намериха втвърдените зърна. Простена, когато ръката му се пълзна между бедрата ѝ.

Младата жена разкопча джинсите му и нежно го погали. Усети силната му възбуда, дочу тихия му стон.

Дан вдигна глава, очите му горяха. Беше учуден, но доволен от желанието ѝ. Тя не се страхуваше да го люби тук, на негова територия. А той искаше да ѝ даде повече любов, отколкото на която и да е друга жена. Чувстваше се замаян. Желаеше я до болка.

— Дан... Моля те, люби ме — дочу шепота ѝ в мрака.

Сърцето му се изпълни с нежност, когато я привлече към себе си. Тялото ѝ го влудяваше. Тя го желаеше, очакваше го, нетърпелива и срамежлива едновременно. Не можеше повече да се контролира. Имаше чувството, че ще се взриви. С много любов той проникна в нея. Очите ѝ се разшириха от изненада и удоволствие. Двамата потънаха в бездната на страстта.

Бяха като орел в полет, издигаха се и се гмуркаха в бездънната синева на безкрай. Вик на екстаз се откъсна от устните ѝ, а Дан имаше чувството, че е стигнал до вратите на рая.

— О, Дан! — Шепотът ѝ бе накъсан, очите — затворени. Тя лежеше в прегръдката му и не смееше да диша.

— Моята малка друида — погали косата ѝ той. — Древна и различна...

Либи заспа, приютена в силните му прегръдки, защитена, спокойна. На разсъмване отвори очи и видя, че е буден и внимателно я наблюдава. Беше подпрял глава с ръка.

— Добро утро — усмихна се нежно тя. Устните ѝ, подпухнали и горещи, още пазеха сладостта на целувките.

— Наистина е добро — отвърна Дан. Лицето му бе спокойно. Суровото изражение бе изчезнало. В очите му грееше нежност и Либи се почувства неизказано щастлива. Беше се случило нещо много повече от обикновеното сливане на две тела. Бяха споделили не само постелята. Бяха съединили душите си.

— Гледах те, докато спеше. Толкова си красива! И притежаваш необикновена чистота и невинност, Либи. Не се преструваш. Ти си като свободния дух на гората... Наистина си част от тази гора. Ти си моята друида.

— Преди да благодаря за прекрасните думи, може би ще попълниш знанията ми за друидите. Разкажи ми за тях!

— Келтите вярвали, че всяко дърво има душа. Смятали дърветата за живи същества и възрастта им била мярка за мъдрост. Друидите били жрици, които говорели с дърветата в свещените горички. Само те осъществявали контакт с тях. И до днес в Британия съществуват местата за религиозните им обреди, обвити с митове и легенди.

— Има ли доказателства? — Настроението му се предаде и на нея. Беше очарована, хипнотизирана от разказа му.

Той кимна.

— Бил съм там. Не вярвах, докато не видях култовите им оброчища. Знаеш ли, чувствах се странно. Не мога да го обясня. Беше неуловимо, а в същото време властно и натрапчиво усещане. — Явно търсехе думите.

— Мислех, че не си падаш много по чувствата!

— Често ме обвиняват, че съм безчувствен. Може и да е така. Не знам. Бях научен да казвам на бялото бяло и да бъда практичен. Чувствата са нещо невидимо. Не можеш да ги премериш, да ги претеглиш или докажеш.

Либи взе ръката му и я притисна до устните си.

— Ти не си безчувствен! Само сиечно в опозиция. Аз... Никой не ме е любил така! — Срещна учудения му поглед и храбро повтори: — Никога.

— И мен. Още не съм сигурен дали не си част от виденията ми.

Либи се усмихна. Ето, това бе другата страна на Дан Уагнър. Тази, която я накара да се влюби в него.

Да се влюби ли? Откритието я зашемети. Ами ако той не споделяше чувствата ѝ!

— Защо непрекъснато се самоупрекваш? Липсата на образование с нищо не пречи на интелигентността ти. Кой ти е втълпил подобни глупости? Та ти си обиколил света и си опознал толкова различни култури! Опитът ти струва много повече, от който и да е университет.

— Наистина ли мислиш така, Либи? — попита с недоверие Дан.

— Държа прекалено много на теб, за да те лъжа на дребно. Нали сам каза, че честността е най-добрата политика.

Той отвори раницата и започна да вади продукти, за да приготви закуската.

— И това е едно от качествата ти, което много ценя. Моето детство не беше нито весело, нито безгрижно. Достатъчно е да кажа, че баща ми ни биеше с мама по три пъти на ден, докато не се намесиха властите, за да ни защитят. Майка ми умря след година, а мен ме подхвърляха от сиропиталище в сиропиталище. — Тъжните спомени явно го разстройваха. — Нямах дом. Мразех всичко и всички. Беше лесно да мразя и да бъда мразен. До седемнайсетгодишна възраст все налитах на бой.

— А после?

— Започнах да крада. Хванаха ме на местопрестъплението. Можеха да ме тикнат в затвора, но не го направиха. Ханк ме взе за свой помощник в гората и така открих света, на който принадлежах. Ханк беше лесничей. Сигурно е мислел, че трудният живот и работата ще ме отучат от лошите навици. Бил е абсолютно прав. Но ти не можеш да си го представиш! И моля те, не ме съжалявай! Наситих се на съжаление през детството си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нищо чудно, че бе тъй суров и враждебен! И въпреки това, въпреки тежките детски години, бе запазил нежността и човещината си! Либи преглътна мъчително и хвани ръката му.

— Не те съжалявам, Дан. Разбирам те и ти съчувства.

Той коленичи пред нея.

— Чудна работа! Очаквах го от теб. Имаш меко сърце. А в същото време си изключително смела! Невероятна комбинация.

Наведе се и я целуна. Не му се тръгваше. Искаше да я люби отново, нежно и всеотдайно. Миналата нощ бе откритие и за двамата... Зарови глава в коприната на косите ѝ. От нея се изльчваше аромат на любов, който го опияняваше.

— Имам нужда от теб, Либ — прошепна Дан и сам трепна от признанието. Досега не беше изпитвал нужда от жена. Беше затворил съзнанието си, потиснал емоциите си, а сега... Сега всичко се беше променило.

Сълзи изпълниха очите ѝ, тя погали бузата му и усети наболата брада. Вдигна глава и устните им се сляха.

— Искам да те любя — прошепна той.

Либи беше неговата келтска легенда, превърнала се в действителност. Косата ѝ проблясваше на първите слънчеви лъчи и ѝ придаваше неземен вид. Очите ѝ... Господи, в очите ѝ грееше щастие! Ръцете ѝ галеха бедрата му, възбудждаха го.

— Либ... — простена Дан и обгърна гъвкавото ѝ тяло. Гореше от желание, не можеше да се контролира. Искаше да ѝ даде радост и удоволствие. Нежно погали гърдите ѝ. Пое зърното с устни, усети как пръстите ѝ се впиват в раменете му.

Тялото ѝ тръпнеше. Дан обсипа с целувки гърдите ѝ, корема, стройните бедра. Тя ухаеше прекрасно. Бе невероятно женствена и страстна.

Либи прошепна името му и се притисна силно към тялото му. Беше негова. Очите ѝ му го казваха.

Той бавно проникна в нея. Беше наистина негова... Тази мисъл събори и последните бариери, които бе градил с ярост през последните десет години. И той с радост се потопи в неподозираната сладост на споделеното удоволствие.

Когато стигнаха върховния миг, видя сълзи по лицето ѝ. Изпи ги с устни. И продължи да я целува. Сърцето ѝ биеше лудо. Неговото сякаш щеше да експлодира. Тя отвори очи. В тях гореше любов.

— Ти ми взе дъха!

— Чувствам го — отвърна той с целувка.

— Никой не ме е любил така!

— Заслугата е изцяло твоя. Толкова си всеотдайна и любвеобилна, че не ми оставяш друг изход.

— Ти си всеотдаен, Дан. Всъщност никога не си бил egoист, така мисля.

— Някои жени не са на това мнение. — Той неохотно погледна часовника си. — Колкото и да искам да прекараме деня тук, ще трябва да ставаме.

— Зная. — В гласа ѝ звучеше съжаление.

Дан я зави добре и се изправи.

— Ще направя кафе. Ти се поизлежавай още малко.

След като се облече, Либи изпълзя от пещерата. Коленете ѝ бяха натъртени и я боляха.

Снощната буря сякаш беше измила небето. Зората разстилаше фантастичната си черга от бледорозово до тъмночервено. Либи стоеше безмълвна пред зашеметяващата красота и не можеше да ѝ се насити...

— Сигурно затова пещерните хора са смятали слънцето за Бог. Невероятно, нали? — Дан застана до нея и я прегърна през рамо.

— Нямам думи — прошепна Либи, заслушана в песента на птиците, поздравяващи слънцето.

Той я погледна и си помисли, че също няма думи, за да ѝ обясни какво чувства. Тя вече не беше биоложката с бяла престилка, високомерна и авторитетна. Беше топла, любяща, чувствена. Беше жената, родена за него.

— Хайде, кафето е готово. Направил съм и специална закуска — палачинки със сушени плодове.

Либи безмълвно се взря в него. Светът беше тих, чист и вдъхновен. Не бе изпитвала подобно чувство в градския си апартамент. Как бе могла да живее без тази красота! Беше благодарна на Дан за неочекваното му нахлуване в живота ѝ. И за света, който ѝ разкри.

Седяха край малкия огън и пиеха кафе.

— Защо все пак те напусна съпругът ти?

— Не можеше да живее с преуспяваща в кариерата си жена, ако трябва да кажа истинската причина.

— Значи има и друга причина.

Тя не се подвоуми. Вече знаеше, че може да сподели с него всичко. Добро и лошо, мъка и радост.

— Имаше любовница.

— Трябва да е бил пълен идиот! — свъси вежди Дан.

— Не, просто искаше да се махне. И бе намерил най-лесния начин. Според него.

— Ти обичаше ли го, Либ?

— Бях съвсем млада, когато се омъжих. Сега си давам сметка, че бракът ми е бил твърде неразумна постъпка. Но тогава сякаш не бях на себе си. Не разсъждавах трезво.

— И аз — горчиво сподели Дан.

— Така ли?

— Да. Само че ти си излязла от този брак без белези, за разлика от мен.

— Да не би да имаш деца?

— Не, слава богу. Много исках, но Шийла бе против. И всичко завърши с развод. — В гласа му се долавяха горчивина и тъга.

— О, съжалявам... — прошепна Либи, съзряла болката в очите му. — Може би не трябваше да питам... Не знам какво да ти кажа, но...

— Всичко е наред. Отдавна разбрах, че е по-добре да споделиш каквото ти тежи, вместо да го таиш в себе си.

— Но ти си бил толкова нещастен! Първо с родителите си, после с тази жена, която си мислел, че обичаш!

Усмивката му премина в гримаса.

— Права си. Разведен съм от десет години и все още имам комплекси. Страхувам се от жените. — Искаше да добави; „Досега“, но замълча. Не можеше да го признае. Страхът от нов провал бе много

сilen, makar che Либи го бе накарала да събори стената, която бе издигнал през годините, за да се предпази, от каквато и да е сериозна връзка.

— Разбирам те — продума тя.

В главата ѝ се въртеше натрапчива мисъл. Какво я накара да се люби с него? Никога в живота си не бе вземала прибръзани решения. Не беше се подчинявала безразсъдно на емоциите. Какво я привличаше така неудържимо в този мъж?

— Шийла ли създаде този комплекс за малоценност у теб?

Дан кимна и ѝ подаде нова палачинка.

— Тя беше много изобретателна в мъченията. Знаеше как да унижава мъжете. Хайде да говорим за по-весели неща. — Той тръсна глава, сякаш да отпъди тъжните спомени.

Има сила у Дан Уагнър, помисли си Либи. Може би някой ден това щеше да ѝ причини болка. Но удоволствието да го познава си заслужаваше риска. Цената бе висока, такава бе и наградата. А опасенията и предпазливостта — да вървят по дяволите!

Слънцето изгря и те събраха багажа. Хванаха се за работа. Часовете неусетно летяха. По обяд седнаха да хапнат набързо и Дан попита:

— Живи ли са родителите ти?

— Да. Татко е лекар, а мама преподава биология в малък колеж.

— Имаш ли братя, сестри?

— Не, единствено дете съм. Разглезена дъщеря.

— Глезиха ли те, когато беше малка?

— Всъщност не. Бях добро момиченце, което слушаше родителите си. Затова и завърших биология, мама така поиска.

— Нима се съмняваш в правилността на избора?

— Като погледна назад — усмихна се Либи, — ми се струва, че можеше да си избера друга професия. Ако имах повече свобода.

— Значи не си мечтала да станеш бръмбаровед?

— Не — засмя се тъжно тя.

— А каква искаше да станеш?

— Може би мореплавател! Или ветеринар, защото много обичам животните.

— И сега авантюристичният ти характер излиза наяве. — В очите му танцуваха пламъчета. — Можела си да станеш пират или

звороукротител. Имаш подход и усет към дивите животни.

Либи се изчерви, защото се досети, че той има предвид нощта в пещерата.

— О, може би щях да стана лесничей или нещо подобно. Но тогава не знаех, че обичам гората.

Смехът му събуди ехото. Защо се чувстваше така плаха и несигурна в негово присъствие?

— Ако последните няколко дни показват отношението ти към гората, наистина ще е най-добре да смениш професията си. Не ми изглеждаше много щастлива сред четирите стени на кабинета. Беше като птиче в клетка!

Този път Дан беше съвсем сериозен.

— Но ти ме видя след една ужасно изморителна седмица! Бях на края на силите си!

— И на всичко отгоре се появих и аз! Добре че те поканих на вечеря тогава.

— Защото си непоносимо нахален, Дан Уагнър! — заяви тя и стана.

— Знаеш ли, бях заинтригуван от бялата ти престилка. Исках да разбера какво се крие под нея.

— Ето, постигна каквото желаеше!

— О, не, още не съм. Това е само началото. Да те разгадая ще бъде като разходка из райските градини. — Забеляза поруменелите й бузи и добави: — Беше комплимент!

— Ако се бе родил преди много време, би могъл да бъдеш сър Галахад! — направи дълбок реверанс тя.

— Ако се съгласиш да бъдеш моята дама на сърцето — отвърна сериозно той. — Трябва ти само дълга рокля с воал и ще заприличаш наистина на фея от приказките.

— А на теб не ти е нужна дори ризница! И без нея приличаш на рицар, повярвай ми.

— С доста лоша слава. Не бързай да ме издигаш на пиедестал, Либ. Мога да падна много лесно от него.

СЕДМА ГЛАВА

Либи наблюдаваше как Дан товари багажа ѝ в малката „Чесна“. Кога отлетяха трите най-хубави седмици в живота ѝ? Пристигна бледа и нерешителна. Отиваше си загоряла от слънцето и вятъра, изпълнена с нова самоувереност. Дължеше го на Дан! Връхляти я тъга. Колко различен беше сега той! Нямаше нищо общо с човека, който я посрещна на същото това летище преди три седмици. Беше по момчешки привлекателен и в същото време невероятно мъжествен! Тя потръпна при спомена за ласките му.

— Обади се, като пристигнеш — хвана ръката ѝ Дан.

Погледна го и прочете болка в очите му. И спомени за изминалите нощи.

— Ще се обадя — с мъка преглътна сълзите тя.

— Беше фантастично! Най-хубавите дни в живота ми! — Стисна устни и се намръщи. — А сега върви, преди да съм загубил самообладание и да те нацелувам пред всички.

Либи кимна тъжно и се качи в самолета. Кога ли щяха да се видят отново? Работата ѝ не изискваше пътувания в неговия район.

Самолетът се отдели от пистата и започна да се издига. Ето че остана сама с мислите си. Имаше много време, за да направи равносметка. Беше захвърлила присъщата си предпазливост, беше се оставила в ръцете на съдбата. В замяна получи три вълшебни седмици, които вече бяха само спомен. Гората и Дан излекуваха болката от старите ѝ рани. Чувстваше се окрилена и изпълнена с жажда за живот. Но искаше още, искаше много повече. Защото знаеше с абсолютна увереност, че е безнадеждно влюбена в Дан Уагнър.

Полетът ѝ се стори безкраен. И самотен, тъй като не можеше да мисли за нищо друго, освен за Дан. За любовта, за смеха, за щастието. Дали не се дължеше на дивото очарование на планината? Дали наистина не бяха омагьосани от феи и вълшебници? Спомни си как всяка вечер лежеше по корем край огъня и слушаше легендите за

мистичните същества, населявали Земята в дълбока древност. А може би самият Дан беше вълшебник?

Либи бе наблюдавала с изумление как дивите животни идват при него без страх. Елени и сърни ядяха от ръката му. Плашливите категички също се навъртаха, опитвайки се да задигнат някое и друго парченце храна, а зайците и птиците им бяха постоянни гости. Дан ѝ бе разкрил непознат прекрасен свят и тя с удоволствие се бе потопила в него.

Апартаментът ѝ се видя студен и неуютен. След безкрайния простор на планините — четири каменни чужди стени! Веднага се обади на Дан. Чу гласа му и я заля вълна на облекчение.

— Как мина пътуването? — попита той.

— Това беше най-дългият и най-самотният полет в живота ми.

Уж опитваше да се държи, да бъде твърда, а цялата трепереше като влюбена ученичка.

— Може би ще решиш да се върнеш?

— Вече ми е мъчно за гората.

— А за мен?

— За теб най-много от всичко.

Настъпи мълчание и Либи си помисли, че каза нещо нередно.

— Радвам се да го чуя — отвърна сериозно Дан. — Слушай, напълни ваната с топла вода и си почини. Надявам се, няма да ти е досадно, ако говориш от време на време с един самотен горски дивак по телефона.

— Напротив. Ще се радвам. — Сълзи изпълниха очите ѝ, но сърцето ѝ преливаше от щастие. Господи, как ѝ липсваше! Как ли щеше да живее без него?

Тя послуша съвета му и напълни ваната. Докато лежеше във водата, премисли живота си, целите, които си бе поставила. Всичко. Беше объркана и не можеше да вземе решение. Единственото, което знаеше със сигурност бе, че трите седмици с Дан ѝ разкриха нова страна от характера ѝ, за чието съществуване дори не подозираше.

Либи вдигна глава от купищата документи, разпилени по бюрото й, когато Дъг Адамс влезе устремно в стаята.

— Пак си затрупана до гуша с работа, както преди да заминеш!
— засмя се той.

Бяха минали само две седмици от завръщането й, а ѝ изглеждаха като две години.

— Трябва да се явя на няколко съдебни дела, един сърдит биолог ми досажда непрестанно, двайсетина телефонни разговора не търпят отлагане, а ти се смееш! — сопна се тя.

— Извинявай. По време на твоето отсъствие възникнаха доста проблеми — навъси се Дъг. — Подготви ли защитата за съда?

Господи, едва потисна раздразнението си Либи. Ако Дан не ѝ се обаждаше почти всеки ден, как ли щеше да издържи! Колко пъти бе мечтала в стерилната си канцеларийка за раница, чифт груби ботуши и необятните зелени поляни високо в планината!

— Да, Бети печата последните страници.

— Май ти трябва още един помощник.

— Прав си. Работата се трупа не с дни, а с часове — съгласи се тя и прибра непокорен кичур в стегнатия на тила ѝ кок. Беше послушала Дан и ходеше с прибрана коса.

— Добре, ще видя какво мога да сторя. — Дъг тръгна към вратата. — Между другото, кой взе проекта „Спящия елен“?

Либи зарови между документите.

— Имаш предвид коя фирма ще прави екологичните изследвания?

— Да.

— „Пършинг Асошиейтс“. Защо?

— И ще изпратят Тревър Бейтс?

— Не знам.

— Ако го направят, ще хвърчи перушина. Бейтс и Уагнър са стари врагове.

Страхотна новина!

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах. Защо не се обадиш в „Пършинг Асошиейтс“ и най-дипломатично да ги попиташ кого ще изпратят. Може да успеем да спасим Дан. Никак не ми се иска да го дразним.

— Ясно. Ще позвъня днес следобед — усмихна се Либи, защото си представи безкомпромисните методи на Дан Уагнър, щом не е съгласен с нещо. Беше ги изпитала на гърба си. Дори съжали горкия Бейтс, макар да не го познаваше!

Беше около четири и половина, когато Бети влетя разревожено в кабинета.

— Доктор Стейпълтън! Господин Уагнър е на телефона и е бесен. Иска да говори с господин Адамс! Какво да правя? Звучи така, сякаш възnamерява да убие някого!

Либи вдигна глава от документите и въздъхна.

— Свържи ме. Аз ще говоря с него.

Стана и затвори вратата. Предчувствуваше, че ще се разрази буря.

— Дан? Аз съм, Либи. Какво има?

— Искам да говоря с Адамс! — Гласът му бе твърд, с непознати стоманени нотки.

— Помолих Бети да прехвърли разговора. Кажи ми какво има.

Чу го как си поема дъх.

— Не искам да изливам яда си върху теб, Либи. Това е грешка на Адамс и работата е между нас двамата.

— Но за какво говориш?

— За Тревър Бейтс. По дяволите този проклетник! Току-що научих, че ми изпращат точно него! Не го искам! Той е смахнат фанатик. Преди седем години ми скрои гаден номер! Обяви един участък за неприкосновен и провали работата! Едва не го убих!

— Почакай — прекъсна го тя. Не беше го чувала така разярен. — Разкажи ми за Бейтс.

— Той е ентомологът на „Пършинг Асошиейтс“. С диоптри като бутилки от кока-кола. Не знам какво вижда с тези очила! Последния път, когато работихме заедно, заяви, че е открил рядко насекомо, което трябвало да бъде опазено на всяка цена в името на човечеството! Забрани сеченето в участък от стотици хиляди декара и планът ми отиде по дяволите. Тогава за първи път компанията понесе големи загуби. Ако се появи и сега, ще стане същото.

Либи прегледа документите и откри каквото ѝ трябваше. Бейтс наистина бе изпратен в участъка на Уагнър.

— Ще видя какво мога да направя. Успокой се. Дъг вече беше при мен и сам спомена, че не иска Бейтс да работи с теб. Ще ти се

обадя.

Гласът му неочеквано се промени.

— Извинявай, мила. Не исках да те занимавам с това. Вината не е твоя.

— Всичко е наред.

Господи, как искаше да бъде при него! Да види закачливата му усмивка, да потъне в синевата на очите му... Сърцето ѝ се сви от копнеж.

— Либ, гласът ти звучи уморено.

— Не се тревожи. Просто ми липсваши. Искам да те видя...

— И аз. Много мислих. За теб. За мен. Трябва да поговорим за куп неща. Опитвам се да намеря свободно време, но все изникват проблеми...

— И при мен е същото. Може би след месец-два, когато нещата потръгнат...

— Наистина, сега е невъзможно — съгласи се той. — Но какво да направя, когато искам да сме заедно! Мечтая за теб от мига, в който се събудя, докато заспя. А в съня си два пъти повече!

— Звучи прекрасно. Ужасно ми липсваши, Дан. Липсва ми и гората. Всичко.

— Нали си друида! — долетя смехът му. — Духът на дивото не ти дава мира, витae в дома ти и те зове.

— Домът ми... — промърмори неуверено Либи. — Моят дом е гората. Сега разбирам защо толкова я обичаш. И аз искам да съм там. Хрумна ми нещо. Ще намеря начин и ще дойда в Чалис — обеща тя.
— Не днес, през уикенда.

— Чудесно! Ще те чакам. А може да се озовеш тук доста скоро, ако ми изпратят Бейтс. Миналия път едва не се сбихме и няма да се поколебая да го направя сега! Той го заслужава!

— Чакай, чакай, тогава някой провери ли неговите екологични анализи? Когато се открие подобно нещо, обикновено изпращат друг биолог. В случая трябва да изпратят мен. Аз правя проверка и така имаме потвърждение на фактите. Само тогава можем да вземем решение.

— Е, ако не успееш да убедиш „Пършинг“ да изпратят друг, значи ще те видя след два месеца. Имам предчувствието, че Бейтс отново ще изсмуче някоя умопомрачителна история от пръстите си. А

това означава, че ще дойдеш, нали? Ако бях мазохист, щях да моля Бога да изпратят Бейтс, защото тогава е сигурно, че ще дойдеш!

— Вие сте истински рицар, господин Уагнър, Само рицар може да рискува живота си заради жена в опасност! — засмя се Либи.

— Единственият, който наистина ще бъде в голяма опасност, е Бейтс. Липсваш ни, малка моя друидо, и на мен, и на гората. Както казах — Дан замълча, сякаш се поколеба, но продължи, — имаме да говорим за много неща. Но не са за телефона. Надявам се скоро да се видим.

В понеделник „Пършиング Асошиейтс“ потвърди, че в планината Спящия елен заминава Бейтс.

— Дан ще подскочи до тавана! — поклати глава Либи и погледна мрачно Дъг Адамс.

— По дяволите!

— Какво знаеш за Бейтс?

— Безкомпромисен, педантичен, не се отказва лесно от целта си.

Тя се облегна и се замисли. Познаваше този тип биологи. Много често, когато изследванията им бяха поставени под въпрос, те ставаха непреклонни и упорито отстояваха мнението си.

— Голям педант ли е?

— Честно казано, не знам. Преди години ни създаде големи неприятности. Твърдеше, че открил рядко насекомо в терените, където щяхме да сечем.

— Знам, Дан ми разказа.

— Всъщност Бейтс трябва да бъде поразпитай за онзи случай. Тогава не изпратихме втори биолог да провери вярно ли е. Това беше и причината да назначим биолог във фирмата — за подобни случаи. Имам впечатление, че Бейтс е склонен да прави от мухата слон.

— Ако наистина е така, този път няма да му се размине — закани се сериозно Либи.

Беше началото на септември. Бяха изминали два месеца и половина откакто се върна, а планината продължаваше да я влече неудържимо. Натрапчив зов витаеше в кръвта ѝ. Лятото бе тежко,

имаше много работа, но Либи нито за миг не забрави прекрасните седмици, прекарани с Дан в планината. Сякаш беше вчера!

Обърна се и погледна огромния букет на бюрото си. Той ги бе изпратил вчера, за да ѝ напомни, че е дошла есента. Либи погали нежно листенцата на златистожълтите хризантеми. В същия миг телефонът иззвънтя.

— Ало?

— Либи, обажда се Дан.

Сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Какво има?

— Познай! — Гласът му тежеше от стаен гняв.

— О, не! Бейтс, нали? Какво е открил сега?

— Няма да повярваш. Този идиот се кълне, че е забелязал калифорнийски кондор!

Либи онемя. Опита се да осъзнае чутото. Калифорнийският кондор бе изключително рядка птица. Беше вписан в червената книга и се намираше под закрилата на закона. Свиваше гнездата си в Калифорния, оттам идващие и името му.

— Какво? — повтори тя, невярваща на ушите си.

— Кондор. Твърди, че го е забелязал миналата седмица близо до хребет 256. Либи, той иска да прекъснем работа и да освободим терена от машините. Аз съм докарал десетки булдозери, тежки камиони, всевъзможна техника и бързам да прокарам пътя, преди да падне снегът. Имам график. Няма да спра заради глупавите измишльотини на Бейтс. — Пое си дъх и продължи: — По-голямата част от живота ми е минала по тези места. Досега не съм видял кондор. Никога. Това момче е почти сляпо! Не вижда на две крачки пред себе си, носи бинокли на носа си, а твърди, че забелязал по ония чукари кондор!

Когато Адамс научи новината, побесня.

— Не ми е приятно, но ще трябва да отидеш и да уредиш нещата. Дявол го взел! Знаех си, че ще стане така! Тръгвай веднага. Ако Уагнър поsegне на Бейтс, ще трябва да се оправяме и с дело за предумишлено убийство!

— Ще кажа на Бети да ми вземе билет за самолета утре сутрин — обеща Либи, наистина обезпокоена.

ОСМА ГЛАВА

Есенното слънце бе нагряло настилката на летището в Чалис. Дан гореше от нетърпение в очакване на малката „Чесна“. С нея пристигаше Либи. Радостта от пристигането ѝ почти бе потушила гнева му към Бейтс. Дали се беше променила? Два месеца и половина бяха доста време.

Тя слезе усмихната от самолета и се хвърли в прегръдките на Дан. Той я грабна и я завъртя във въздуха. Дори не забелязваше, че пречат на другите пътници. А и никак не го интересуваше.

Либи едва успя да си поеме дъх и докосна нежно бузата му.

— Здравей!

— Здравей! Радвам се, че те виждам.

— Надявам се, не си чакал много.

— Само два месеца и половина! Изглеждаш великолепно!

— Няма ли да ме пуснеш на земята?

— Нямам намерение да те пускам изобщо. — Целуна я. Вдъхна дълбоко упиващия люляков аромат на парфюма ѝ. Ръката му се плъзна, обхвани талията ѝ и я притисна властно.

Либи отвърна с жар на целувката. Сияеше от щастие.

— О, Дан, най-сетне съм тук — прошепна тя.

— Харесва ми блясъкът в очите ти. Хайде да вземем багажа. Ще ти разкажа по пътя.

Либи дишаше с пълни гърди свежия опияняващ боров аромат, докато пътуваха по стария изровен път. Гората бе окъпана в жълто, червено, оранжево — багрите на есента. Но така беше още по-красива.

— Колко съм щастлива! — засмя се искрено младата жена и прегърна Дан през рамо.

— Мога да го прочета по лицето ти, Либи! Добре дошла у дома!

— Знаеш ли, чувствам се малко виновна. Ако не беше Бейтс, кой знае кога щяхме да се видим!

Той се намръщи.

— Ако не беше Бейтс, щях да долетя до Сан Франциско и да те отвлека.

— Наистина ли?

— Да, госпожо. Исках да те изненадам, но оня идиот провали плановете ми. Всяко зло за добро. Предпочитам да сме тук, в нашата гора, отколкото в онази каменна джунгла, наречена град.

Хареса ѝ, че каза „нашата гора“. Душата ѝ преливаше от щастие. Беше заедно с любимия си сред красотата на природата и не искаше да мисли за града. Нито да се връща там!

— Бейтс в лагера ли е?

— Не. Остана в парцел 256. Всеки ден си разменяме любезности по радиото и той дава кратък отчет — къде се намира, как върви работата.

— А защо не се връща?

— Искал да довърши изследванията си — сви рамене Дан.

— И докъде е стигнал?

— Нямам представа! В интерес на истината, той дори не говори с мен. Само с Чък Буш, моят заместник. Когато се обадя аз, прекъсва връзката. Може и да е за добро, Либи. Този път ще си строши главата. Толкова далеч на запад няма кондори. Виждал съм в Перу, в Андите и много добре знам как изглеждат. Бейтс, вместо да си брои бублечките, се вживява в ролята на велик орнитолог! Откривател!

Либи избухна в смях.

— Значи аз ще трябва да отида при него!

— Да, но с мен. Никъде не те пускам сама. Забеляза ли каква суша е? Това лято не падна капка дъжд, всичко изгоря. Съществува голяма опасност от пожари. Една клечка и... Гората ще отиде по дяволите.

Тя се огледа и потръпна. Наистина, всичко наоколо беше изсушено от слънцето. Тревата, храстите, дори младите дървета бяха мъртви... Клонките им висяха кафяви и безжизнени.

— Пет години бях в Отряда за борба с пожарите — продължи Дан. — Знам всичко за огъня. Горските пожари са особено опасни, защото трудно се овладяват. Обикновено се запалва короната на едно дърво, огънят бързо се пренася към околните и се разпространява със светковична скорост.

Либи го наблюдаваше с интерес.

— Разкажи ми още. Сигурно е вълнуващо да си пожарникар! Изобщо има ли нещо, което да не си правил?

— О, куп неща! Работих в Отряда цели пет години. Имахме парашути и пожарогасители със специална смес. Скачахме пред линията на пожара и се опитвахме да го спрем. Беше изключително тежка физическа работа. И опасна, повярвай ми. Също като на война.

— Защо се отказа?

— При един скок си счупих крака. Закачих се на дърво. Бях безпомощен, висях на клоните и нищо не можех да направя. Приятелят ми Дейв ме свалил точно навреме. Вятърът сменил посоката и огънят идвал право към мен. Аз съм бил в безсъзнание. Дейв ме носил цели два километра на гръб. Но ме спаси.

Либи въздъхна с облекчение. Беше доволна, че Дан вече не работи в Отряда за борба с пожарите!

— Явно е изключително опасно!

— И да, и не. Скачането е лесно, истинският враг е огънят. Промените на вятъра и скоростта на разпространение създават големите трудности. Огънят е стихия, с която човек трудно може да се пребори.

— Ще бъде ужасно, ако тези прекрасни гори изгорят!

— За жалост, случва се почти всяка година — рече загрижено Дан. — В момента седим върху буре с барут. И макар че не понасям Бейтс, искам час по-скоро да се върне в лагера. Гръмотевичните бури зачестиха, а това никак не ми харесва. Имам лоши предчувствия!

— Тогава как ще отида при Бейтс?

— Ще отидем заедно. В друга ситуация щях да изпратя хеликоптер да те закара. Сега обаче не те пускам сама. Ти си неопитна и ако попаднеш в пожар, няма да знаеш как да действаш.

Либи беше напълно съгласна с него. В своя град от бетон, стъкло и стомана никога не беше се сблъсквала с подобна опасност.

— Радвам се, че ще дойдеш с мен. Кога тръгваме?

— Утре сутрин, рано. Знам точните координати на Бейтс. Денем прави обход от няколко километра, а вечер се връща и нощува в лагера си. Не се притеснявай, ще го намерим. Освен това искам да видя с очите си неговия кондор!

Либи учудено подсвирна, когато видя колко се е разраснал лагерът. При първото ѝ пребиваване тук имаше само два-три фургона. Сега бяха над десетина. Огромни булдозери, трактори и тежки камиони вдигаха невъобразим шум и жълти облаци прах в горещия следобед. Изкореняваха дървета, копаеха и проправяха трасето за новия път.

Дан взе багажа ѝ и я поведе към един от фургоните. Внесе куфарите в спалнята. Тяхната спалня, помисли си тя мечтателно.

— Много работа има! И ти ръководиш всичко? — В гласа ѝ се долавяше уважение и възхищение.

— Да. Бързаме, защото скоро ще падне снегът. Трябва да довършим изкопните работи до края на октомври.

Гледаше го и сърцето ѝ преливаше от любов. Изглеждаше по момчешки небрежен в избелелите си джинси и прашни ботуши. Дан отметна непокорен кичур от челото си и се насочи към кухнята.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад — разсмя се Либи и седна на масата.

— Значи както обикновено. Но защо си отслабнала? — Той отвори хладилника.

Наистина беше отслабнала с около пет килограма. Но не от работа или грижи. Причината бе, че далеч от Дан нямаше апетит. Само че не можеше да му го каже. Нали знаеше, че той не желае сериозна връзка. А тя го обичаше без задръжки, без резерви. Стана ѝ тъжно.

— Сигурно планините са ми липсвали — изльга Либи.

Дан се зае да приготви набързо нещо за хапване.

— А аз не ти ли липсвах? Поне мъничко? — попита неочеквано.

— Ужасно много ми липсваше. — Тя смутено въртеше солницата в ръце, без да съзнава какво прави.

На лицето му се изписа облекчение.

— Защото аз бях дяволски самотен без теб. Колко парчета шунка искаш?

— Само едно! Ти ги режеш огромни!

— Спомни си, че си в планината, Либ! Височината, чистият въздух, забрави ли?

— Все пак едно ми стига. Довечера ще изям още едно.

— Ако ти остане време. Желая те до болка — продума той и очите му потъмняха.

Либи прекара целия следобед в офиса на Дан. Прегледа всички доклади, изпратени от Тревър Бейтс. Като приключи, изправи изморено гръб и погледна часовника си. Беше около пет. Стана и отиде в съседната стая.

— Свърши ли? — попита Дан и вдигна глава от папките.

— Да.

— И какво с мнението ти?

— Дотук всичко изглежда наред. Не мога да преценя, без да отида на място. Само че сега искам да се разходим из гората. Можете ли да организирате една разходка, господин Уагнър?

— Какво пък, да опитаме. И аз съм изморен. Ела, ще вземем джипа! Облечи си блуза с дълги ръкави.

— Защо с дълги ръкави?

— По това време на годината е пълно с отровен бръшлян и смрадлика. Ще ти ги покажа, за да ги избягваш, но предпазните мерки никога не са излишни. А и не искам прекрасната ти кожа да пострада!

Разходката им беше кратка. Слънцето вече се скриваше зад хребетите и дърветата като мълчаливи стражи хвърляха дълги сенки. Дан ѝ показва новия път, после оставиха джипа и тръгнаха между боровете. Беше божествено тихо и ако не знаеше, че зад тях работата на строежа ври и кипи, човек можеше да си помисли, че цивилизацията е останала много, много далеч.

— Господи, колко ми липсваше всичко това! — възклика Либи, без да пуска ръката на Дан. — Когато погледнеш през прозореца, виждаш само небостъргачи от желязо, камък и стъкло. Лабиринтите на бездушния град. — Наведе се и погали един храст. — Липсваше ми, мили мой — каза нежно тя, сякаш растението беше живо същество. После се обърна към Дан и добави с грейнало лице: — Но най-много ми липсваше ти. Има толкова много неща, които искам да науча за теб.

Той я целуна нежно.

— Та аз съм отворена книга, Либи. За първи път имам желание да дам всичко от себе си на някого. Сигурно си ме омаяла, малка горска магьоснице!

— А какво да кажа аз? Кълна се, тези планини омагьосаха мен. Цели два месеца мислих непрекъснато за теб и за прекрасната природа

тук!

Към осем часа Чък Буш донесе поредния доклад на Бейтс. Дан взе листовете и ги подаде на Либи. Двамата тъкмо бяха приключили вечерята си и Либи се бе излегнала на дивана.

— Значи ще летим утре в шест с хеликоптер?

— Да. Ако тръгнем по-късно, Бейтс може вече да е потеглил. Казах на Чък да му съобщи за нашето пристигане. Ще бъде най-добре да ни изчака.

Тя прочете набързо съобщението. В него се изброяваха няколко насекоми, характерни за областта, а също растения и птици. За кондора нямаше нито дума.

— Видях в предишните му доклади, че не е забелязал лешояди. Би ли могъл да събърка лешояда с кондор?

— Предполагам. Каквото и да е било, вероятно само преминава оттук и отива да зимува на юг.

— Понякога биолозите са големи фанатици. Въобразят ли си нещо — край! Може би Бейтс е точно такъв?

Дан я притегли към себе си и поклати глава.

— Хайде да забравим Бейтс и неговия кондор фантом! Ужасно съм изморен и леглото ме привлича неудържимо. А теб?

— Мен също.

Либи усети възбудата му и сърцето ѝ лудо заби. Помисли си, че не може да се държи така с нея, ако не изпитва никакви чувства. Поне мъничко сигурно я обичаше! Но тя знаеше, че за да признае любовта си, той трябва да преодолее онези бариери от миналото, които сам бе издигнал около себе си. Затвори очи и се притисна към него. Остави се на вълните на нежността, която изпълваше сърцето ѝ.

— Люби ме, Дан.

Малката спалня бе окъпана в сребристи лунни лъчи. Върху завесите се открояваха силуетите на Либи и Дан, слети в едно. Дан захвърли ризата си върху стола, обърна се и Либи прочете в очите му изгарящата го страсть. Беше чакала този миг толкова дълго! Дъхът ѝ секна.

— Знаеш ли по колко пъти на ден мечтаех за този миг? — Той разкопча блузата ѝ и погали гърдите ѝ. Кожата ѝ пламна под ласките

му, зърната ѝ се втвърдиха, жадни за милувки... — И за това. — Той прокара език по гърдата ѝ.

Либи впи пръсти в раменете му.

— Аз също — прошепна, тръпнеща от възбуда.

Не ѝ достигаше въздух. Затвори очи и пълзна длан по лицето му. Вятърът и слънцето бяха оставили своя отпечатък върху кожата му. Ръката ѝ застинава на устните му.

Дан нежно целуна пръстите ѝ. Тялото му се напрегна от възбуда. Очите му проблясваха в полумрака и сякаш изпиваха силата ѝ. Коленете ѝ се подкосиха. Устните му докоснаха челото ѝ, носа, брадичката, обсипаха с целувки изящната шия, копринената ѝ коса, стигнаха извивката на раменете, после гърдите, корема, докато младата жена потръпна като струна. Той пълзна ръка по талията ѝ, погали стройните бедра и бавно свали джинсите ѝ. Отнесе я на леглото.

Задъхана от страст, Либи го наблюдаваше как разстила косата ѝ по възглавницата. Луната обливаше в сребриста светлина голото ѝ тяло.

А нощта бе вълшебна и събираще в едно минало и настояще. И сърцата им, които така дълго се бяха търсили.

Обичам я! Мисълта мина като светкавица през ума му. Повече от всяка друга жена. Тя е всичко на този свят. Тази нощ ще те обичам с цялото си сърце, мила. Искам да ти дам себе си, безмълвно обеща Дан. Ти ми разкри нови светове, промени живота ми, промени и мен самия. Беше удивен, дори стреснат от любовта, която струеше в погледа ѝ. Нали съдбата я бе наранила също както бе наранила и него? Как бе успяла да преодолее болката и да обича така безрезервно, така всеотдайно? Не знаеше. Съзнаваше единствено, че любовта отново се бе върнала при него и той пак беше способен да обича. Либи го желаеше както никога не бе желала мъж. Притисна се към силното му тяло и простена. Не можеше да си поеме въздух. Главата ѝ бучеше. Конвулсивно впи пръсти в раменете му.

— Господи, толкова си красива! — прошепна Дан.

Разтопена лава и огън се разляха по вените ѝ. И тя се отдаде на опиянението, на мига, на щастието от споделената любов. Искаше да извика името му, но от устните ѝ се отрони само стенание.

Телата им се сляха, от устните ѝ се откъсна възторжен вик. Сърцата им биеха в неистов любовен ритъм.

Далеч в гората се обади бухал.

Дан се подпра на лакът и нежно се взря в лицето ѝ. Либи лежеше безмълвна, с глава на гърдите му. Луната осветяваше нежните черти на лицето ѝ, косите ѝ падаха като сребърните струи на водопад. Сърцето ѝ пърхаше като птица в клетка.

— Коя си ти? — попита учудено мъжът. Не беше изпитвал подобно щастие. Дори не знаеше, че е възможно да се чувства толкова щастлив.

— Самата себе си — прошепна тя.

— Не, ти си вълшебница! Нищо чудно, че съм омагьосан. Любовта ти е най-ценното съкровище на света. Ти си така всеотдайна, така искрена!

— Ти ме правиш такава, защото си също толкова всеотдаен! — усмихна се Либи.

Дан занемя и се вгledа в нея, опитвайки се да осъзнае чутото.

— То е, защото съм с теб. Ти ме промени. Направи ме по-добър.

И затова те обичам толкова много, добави на себе си, а как искаше да го изрече на глас!

Объркан и тревожен, тази нощ той дълго не можа да заспи. Лежеше в мрака и не смееше да помръдне. Държеше в прегръдките си мечтаната жена. Питаше се как да я задържи в живота си.

Чудото, което бе чакал, най-сетне беше действителност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В ранното утро Тревър Бейтс седеше край малък огън и вареше кафе в старо почерняло канче. Видя двама души да приближават лагера и присви очи. Либи първа му подаде ръка и наруши мълчанието.

— Господин Бейтс, аз съм Либи Стейпълтън. А с господин Уагнър, доколкото ми е известно, се познавате.

Бейтс неохотно отвърна на ръкостискането и веднага издърпа длан. В тъмните му очи се четеше неприязън. Премести поглед от нея към Дан.

— Радвам се да се запозная с вас, доктор Стейпълтън. Разбира се, че познавам господин Уагнър. Седнете, моля. Тъкмо правя кафе. Ще пиете, нали?

Дан огледа лагера. По всичко личеше, че Бейтс е небрежен. На земята се търкаляха остатъци от храна, смачкани тенекиени кутии, хартии и всевъзможни боклуци. Това го раздразни.

— Бейтс, търсете си белята! Да не искате някоя прегладняла гризли да ви дойде на гости? — запита, едва сдържайки гнева си, Дан.

Бейтс му хвърли враждебен поглед.

— Не се грижете за мен, Уагнър. Имам достатъчно опит в горите. По това време на годината мечките са заети да ядат боровинки и едва ли ще им е до мен.

Либи побърза да се намеси, за да предотврати назряващия конфликт.

— Тревър, ще остана няколко дни при вас.

— Както желаете — съгласи се той и им подаде чаши с кафе. — Предполагам, запознали сте се с докладите, които изпращам по радиото.

— Прегледах ги.

— Да не забравя — намеси се Дан. — Донесох ви нов модел радиоапарат. Ще ви бъде от полза, защото има по-голям обхват и е по-надежден.

Бейтс се намръщи.

— Уагнър, оценявам високо вашата загриженост, но запазете това радио за себе си. Моят портативен апарат тежи само двеста грама. А когато нося двайсет килограма на гърба си, не ми трябва нов, пък макар и по-добър. Ще ми тежи излишно. Предпочитам моето радио. Досега не ме е подвеждало.

Дан искаше да го постави на място, но срещна предупредителния поглед на Либи и с мъка потисна раздразнението си.

— Както желаете — отвърна спокойно той.

— Освен това всяка вечер се връщам в лагера. Тук имам по-голям предавател. Тъй че няма проблеми.

Ще има, ако Либи остане дори една нощ при теб, помисли си Дан, но стисна устни и се отдалечи от огъня. Остави Либи и Тревър да поговорят. Свърза се с базата по своя портативенadioапарат, за да провери програмата за деня. Графикът не биваше да изостава, въпреки отсъствието му.

— Тревър, ще бъда тук няколко дни, но всяка нощ ще се връщам в базовия лагер. Не искам да нарушавам програмата ви. Само ще се убедя, че всичко върви добре — обърна се Либи към Бейтс.

Биологът имаше оредяваща кестенява коса и огромни диоптри. Беше дребен, невзрачен и с нервни движения.

— Доктор Стейпълтън, бих искал да ви попитам защо всъщност сте тук? Работил съм и преди за „Каскейд Амалгъмейтид“ и не е имало никакви оплаквания. За разлика от много биолози — изгледа я той право в очите, — имам повече от десетгодишен опит в горите. Не виждам причина за вашето присъствие.

Либи реши да бъде тактична и да даде обяснение, с което да не го засегне. Излишно беше да го дразни. Атмосферата и без това беше нажежена.

— Много ни заинтересува доклада ви за кондора. Нали знаете, птицата е на изчезване. Всъщност искам да потвърдя наблюдението ви, за да вземем мерки за нейното опазване.

— Не се съмнявам във вашите мотиви, доктор Стейпълтън, но познавам Уагнър. Двамата с него не се погаждаме. Дали пък причината не е, че той се съмнява в твърдението ми за кондора!

— О, не — изльга Либи. — Аз имам квалификация на орнитолог и личен интерес към вашите наблюдения.

Това вече не беше лъжа. Втората й специалност наистина бе орнитология. Забеляза как за секунда очите му се разшириха. Бейтс нямаше такава квалификация, беше проверила и знаеше със сигурност. Което означаваше, че може и да е сбъркал.

— Либи! — извика Дан.

— Да?

— Съжалявам, но трябва да се върна в базата. Възникнал е проблем и Чък не може да се справи сам. — Спря и изгледа предупредително Бейтс. — Надявам се, тук всичко да бъде наред.

Биологът изсумтя и тръгна към палатката си. Либи въздъхна.

— Вие двамата сте като куче и котка, готови сте да се биете на живот и смърт.

— Да — сериозно отвърна Дан. — Никак не искам да тръгвам...

— Върви, върви. Убедена съм, че ще свърша повече работа, ако не си наоколо да дразниш Бейтс. Нали виждам, той не е никак приятелски настроен.

Дан явно се колебаеше.

— По дяволите! Бейтс си търси белята! Либ, слушай, ако се появи мечка, качи се на някое дърво, колкото можеш по-високо. Не се опитвай да бягаш, безсмислено е. Не знам колко ще се задържа в базата, но ще опитам да се върна до четири следобед. Ще ти оставя моето радио, носи го със себе си. Така ще бъда в постоянна връзка с теб.

Либи се усмихна и шеговито имитира Бейтс:

— Хайде, стига, господин Уагнър, допълнителни килограми, как ще ги нося!

— Не започвай и ти — навъси се Дан, но в очите му се прокраднаха весели пламъчета. — Ще проверя какъв е маршрутът за днес. Ето, вземи моя компас. Нали носиш ножа в раницата си?

— Да, нося го. — Либи взе компаса. През последната седмица от незабравимото им пътешествие той я бе научил да си служи с него. Беше се справила така добре, че на връщане определяше пътя сама.

— Сложи го на колана си. Може да ти потрябва. И се оглеждай за змии. Сега са излезли на припек.

— Не се притеснявай. Ще внимавам! Обещавам.

— До следобед!

Либи остана до огъня, докато двамата мъже уточнят маршрута. Сетне Дан отлетя с хеликоптера.

— Много се радвам, че Уагнър си тръгна. Ще си свършим работата, без да ни досажда — процеди през зъби Тревър.

Либи реши да не обръща внимание на забележката. Нямаше смисъл да спори с него. Извади ножа от раницата и го закачи на колана си. Бейтс загаси огъня. Вдигна глава и изкрештя:

— Ето го! Кондорът!

Либи се изправи. Беше в сянката на дърветата, а те скриваха почти половината небе. Нищо не виждаше. Бейтс подскачаше като полуудял и сочеше небето.

— Бързо!

Либи захвърли раницата и се затича. Но докато стигне на открито, птицата се бе превърнала в малка точкица в безкрайя.

— Видяхте ли? Колко големи бяха крилата му! Феноменален е! Господи, каква находка!

— Беше прекалено далеч, за да видя нещо, Тревър!

— Знам накъде отлетя! Хайде, да го последваме! Отиде към скалистия район на юг. Точно това ще направим и ние. Аз ще взема камерата, а вие — раницата. Бързо!

Гледаше го как тича припряно из лагера като побъркано джудже. Подхвърли ѝ камерата и тя едва не я изпусна.

— Да вървим! Няма време. Винаги прелита оттук около осем и напуска скалите към три. Ако побързаме, ще стигнем навреме, за да се убедите, че е кондор.

— Но...

— Идвате ли?

— Добре, идвам, но не трябва ли първо...

— Наистина, доктор Стейпълтън, другата работа може да почака! Ще се върнем преди свечеряване. — Говореше ѝ покровителствено, сякаш тя бе малко дете. Стана ѝ неприятно.

Досега не беше работила с емоционално неуравновесен човек и в съзнанието ѝ се прокрадна неясна тревога. Започваше да разбира Дан и отрицателното му отношение към Бейтс. Мълчаливо сложи раницата на гърба си и с неохота последва мъжа.

Биологът така бързаше, че не искаше дори да почиват. По обяд Либи все пак успя да го убеди да спрат.

— Още само няколко километра! — възрази Тревър.

— Не ме интересува! Може и един да е. Аз спирам, за да обядвам — отвърна твърдо тя и отвори раницата, за да потърси пакета с храна. И застина от изненада. Господи, къде беше радиото, което й даде Дан! Затършува навътре, прерови и джобовете — нищо. Стомахът ѝ се сви от лошо предчувствие. Сигурно го бе забравила в суматохата! — По дяволите!

— Какво има? — попита Бейтс.

— Забравила съм радиото.

— Моето нали е тук!

— Сигурен ли сте, че работи? — недоверчиво попита Либи, припомняйки си недоволството на Дан.

— Разбира се! Имам го от шест години и досега не се е развалило нито веднъж. Няма проблеми. Или може би всезнайкото Уагнър ви е уплашил с глупавите си притеснения?

Този път тя наистина се ядоса.

— Не мисля, че господин Уагнър е всезнайко, нито, че притесненията му са глупави. Той отговаря за безопасността на всички тук. Може да не сте забелязали, но гората е суха и съществува голяма опасност от пожар. Не го обвинявам, че се грижи за нас.

— За вас може и да се грижи, но за мен не му пушка. Сто на сто ще му хареса да ме види опечен. Така пред брадвата му ще има една пречка по-малко.

Либи отпи от манерката и опита да потисне раздразнението си. Вече напълно оправдаваше отношението на Дан към този дребен досадник и мърморко.

— Да вървим! — предложи тя и стана.

Последните няколко километра пътят беше стръмен и много тежък. Отне им повече от три часа. Стигнаха хребет 254 едва към четири следобед. Либи избърса потта от челото си и погледна с беспокойство часовника.

Бейтс извади от раницата си бинокъл.

— Тревър, не ме интересува какво възнамерявате да правите. Искам първо да се обадите в базата и да им кажете къде сме.

— Само минутка! — отвърна бързо той, но продължи да оглежда сиво-черните скали пред тях.

Беше непоносимо горещо. Над базалтовите каменни блокове се издигаше мараня като завеса. Въздухът бе нахежен и сякаш плуваше пред очите ѝ.

— Тревър! — извика отново тя. — Кондорът не ме интересува!
Обадете се незабавно в базата!

Той недоволно свали бинокъла и започна да рови нервно в раницата. Либи го наблюдаваше напрегнато. Искаше ѝ се Дан да узнае къде се намират колкото може по-скоро. Бейтс му беше казал, че ще вървят на север. А всъщност се намираха на повече от двайсет километра в обратна посока.

Е, паниката е излишна, опита да се успокои тя. Ще се обадят и Дан ще изпрати хеликоптер да ги вземе.

Бейтс несръчно отвори кальфа на радиото. То изхвръкна и падна върху скалите. Либи тревожно извика.

— Спокойно! — отвърна мъжът, но гласът му издайнически трепна. Взе апарата и завъртя едно копче. Не се чу никакъв звук. Натисна друго, сложи радиото до ухото си и поклати глава.

— Не работи ли?

— Сигурно се е счупило.

— Но ако не се обадим, Дан ще се беспокои!

— Стига, доктор Стейпълтън! Не сме малки деца!

Либи трескаво мислеше. Дан щеше да се върне в лагера на Бейтс към четири и нямаше да ги намери. Погледна назад. Беше много далеч. Имаха най-малко шест часа път. А към седем ставаше тъмно. Нямаше да успеят. Дали да се върнат обратно, или да останат тук? И в двата случая Дан щеше да се тревожи. Тя се обърна и гневно изгледа Бейтс.

— Надявам се, не сте се отнасяли към работата си така небрежно, както към радиото току-що. Сега трябва да решим. Или ще пренощуваме тук, или ще тръгнем още сега.

— Ами да останем тук, докторе — сви угоднически рамене биологът. — Може да имаме късмет и ако кондорът се върне, ще се уверите в правотата на моите твърдения. Не се притеснявайте! Уагнър ще стои там и ще ни чака, няма къде да ходи. — Той се усмихна саркастично и започна да събира суhi дърва за огън. — Сега да си направим лагер. А по-късно ще разглобя радиото и ще се опитам да го поправя.

Малко след залез-слънце Бейтс отново се разкрещя:

— Ето! Там! Виждате ли го? — Сочеше към потъналите в сянка скали.

Либи взе бинокъла от ръцете му. Потърси птицата, която явно се връща в гнездото си да пренощува.

— Да... виждам...

— Е?

Тя свали бинокъла и поклати глава.

— Това е лешояд, Тревър. Не е кондор.

Мъжът пребледня.

— Не може да бъде! — извика той и грабна бинокъла. — Крилете му са много по-големи!

Либи не желаеше да спори с него! Беше изтощена и ядосана.

— Мога да разпозная лешояда, Бейтс! Има червена гола шия. Кондорите също са с гола шия, но цветът ѝ е като човешка кожа. Не е червен.

Обърна се и се върна под дърветата. Извади спалния си чувал и седна на него. Събу ботушите и чорапите.

Биологът мълчаливо приближи. Либи дори не вдигна поглед. Мечтаеше само да си бъде у дома, с Дан.

— Ще поправите ли радиото? — попита тя. Беше се стъмнило. Огънят догаряше.

— Да, ще опитам.

Към десет часа Либи напълно се отчая. Сълзите напираха в очите ѝ. Бейтс на два пъти разглоби и слободи радиото, но не успя да го поправи. Накрая се отказа.

— Хайде да поспим. Ще станем рано и ще се върнем преди обяд. Така всички ще бъдат доволни.

Тя мълчаливо се пъхна в чуvalа си. Най-разумно беше да го послуша. И без това не можеше нищо да направи.

Беше неестествено топло за сезона. Дори на тази височина температурата не бе паднала много.

Не каза нищо на Бейтс. По-добре никога да не беше го срещала! Затвори очи и се насили да заспи. Искаше да сънува, че е в прегръдките на Дан. По някое време се събуди от далечен гръм, но отново заспа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тревър Бейтс търчеше напред-назад, крещеше и сочеше небето.

— Доктор Стейпълтън! Доктор Стейпълтън!

Либи се стресна и отметна спалния чувал.

— Какво има? — попита все още сънена тя.

Биологът заекваше. В очите му се четеше ужас.

— Ставайте! Бързо!

Паниката в гласа му я събуди напълно. Измъкна се от чувала и кръвта в жилите ѝ замръзна. Докъдете поглед стигаше небето бе жълто-червено, като жарава в огромно огнище, погълнала зората.

— Но какво... Какво е това? — едва успя да продума Либи.

— Пожар! Огромен. Трябва да тръгваме! Бързо! — викаше Бейтс и припряно събираще багажа си.

Объркана, тя премести поглед от заревото, което се простираше от единия до другия край на хоризонта, към биолога. Явно се беше паникъосал, ръцете му трепереха, движенията му бяха некоординирани. Взе счупеното радио и го захвърли в храстите.

Страх скова сърцето ѝ. Лицето ѝ се изопна.

— Никой не може да стигне до нас... — промълви Либи и усети как паниката се промъква и в нея. Погледна отново небето и се сети за думите на Дан: „Ти си неопитна и ако попаднеш в пожар, няма да знаеш как да действаш“. Насили се да запази спокойствие и въпреки истерията на колегата си да мисли хладноокръвно.

— Тревър, дайте ми картата. Трябва да намерим пътя към лагер номер три. Там има резервно радио. Ако стигнем, ще можем да го използваме за връзка.

Треперещ, той се подчини. Разстлаха картата и коленичиха на тревата. Във въздуха се усещаше миризма на дим. Страхът отново скова младата жена. Запази спокойствие, Либи, каза си тя и проследи с пръст пътя до лагер номер три.

— Ето го. Ще вървим в югоизточна посока.

Обмисляше трескаво възможностите. Лагерът бе на повече от двайсет километра. Дали Дан бе започнал издирването им? Дори да беше тръгнал, нямаше голяма надежда да ги намери с хеликоптер беше невъзможно да ги открие, гората бе много гъста.

— Но този лагер е много далеч оттук! — извика Тревър. — Няма да успеем да се доберем до него, пожарът ще ни настигне! Трябва да вървим на север, към моя лагер. Ще ни търсят там!

— И ще попаднем право в лапите на огъня. Не това е равносилно на самоубийство!

Вятърът духаше от северозапад. Либи бе сигурна, че пожарът идва към тях. Небето беше ясно. Нямаше никакви изгледи за дъжд, който да ги спаси.

— Никога няма да стигнем, доктор Стейпълтън! Аз се връщам. И не ме интересува какво възнамерявате да сторите вие.

— А вие сте луд — тихо каза тя. — Аз тръгвам към лагер номер три. Той е единственото ни спасение. Когато стигна, ще се обадя да им съобщя накъде сте поели.

— Аз ли съм луд?! Вие сте луда! — Очите му щяха да изскочат от орбитите. — Ще трябва да изкачите връх, висок четири хиляди метра и да пресечете опасно тясна долина, за да стигнете! Човек може да умре от сърдечен удар при подобна височина, особено ако бърза!

— За предпочитане е пред перспективата да бъде жив опечен! Идвate ли, или не?

— Не! Няма да успеете — поклати глава Бейтс. — Не разбирате ли, че подписвате смъртната си присъда?

Либи се усмихна мрачно.

— Стига приказки, Тревър. Направете ми една услуга. Ако ви намерят пръв, кажете им накъде съм тръгнала.

Той кимна.

— Желая ви успех!

Тя събра набързо само най-необходимото — пакета за първа помощ, манерката с вода, едно одеяло и храна за един ден.

— Успех и на вас.

Завърза раницата и я нагласи на раменете си. Взе картата, провери още веднъж посоката с компаса и тръгна, като хвърли последен поглед назад. Тревър Бейтс изглеждаше безпомощен и някак остарял. Глупак, помисли си Либи и започна да се изкачва.

Опита да си припомни всичко, на което я беше учили Дан. Челото ѝ се ороси от пот и тя завърза червената кърпа. Не искаше да мисли за пътя, който я чакаше. Погледна часовника и се опита да пресметне за колко ще измине един километър. Така щеше да прецени колко време ще й трябва за прехода. Скоро щеше да излезе на равен участък. Там щеше да бъде по-леко. Но дали щяха да й стигнат силите? Не беше вървяла от лятото, откакто се върна в града. Беше загубила тренинг и бързо се задъхала. Намали темпото, за да запази сили за предстоящото изкачване. Тревожна мисъл не й даваше мира — дали бе избрала върната посока?! Небето бе забулено от оранжев дим. Вятърът носеше миризмата му от северозапад.

След около час започна да изкачва хребет, осиян с огромни гранитни блокове. Потта вече се стичаше на струйки между гърдите и по гърба ѝ. Фланелката ѝ бе съвсем мокра. Помъчи се да запази самообладание и спокойствие. Но всеки път, ѩом погледнеше заревото зад себе, я обхващаше паника. Вятърът бе сменил посоката си и бе станал по-горещ и по-сilen. Освен това се тревожеше и за Тревър Бейтс. Не знаеше на кого е по-сърдита, на себе си — за глупостта, че го последва, или на него — за безразсъдството му.

По обяд спря да почине. Трепереше от умора.

Беше изкачила върха. Погледна на север и видя огромни пламъци, очертани съвсем ясно на хоризонта. Сърцето ѝ се сви от страх, но и от мъка. Това бе нейната гора, нейните скъпи, живи дървета. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Заслони очи с ръка и се опита да открие хребета, към който се бе запътил Тревър. Огънят го бе обхванал от всички страни. Господи, Бейтс щеше да умре! Нямаше никакъв шанс! Заради собствената си глупост!

Отпил вода от манерката. Добре помнеше уроците на Дан. Той ѝ бе предупредил да пие по малко. Малките количества се усвояват по-добре от обезводнения организъм.

Далеч в ниското забеляза странни летящи точки, които приличаха на самолети бомбардировачи, носещи се към пламъците. Като във филмите за войната. Дан беше споменал, че хвърлят специална субстанция, с която гасят огъня.

Трябваше да побърза. Пожарът бе по петите ѝ. Тревожеше се и за Дан. Той не знаеше какво се е случило и сигурно бе полуудял от беспокойство. Дали се опитваше да ги открие? Да, в това беше

сигурна. Тази увереност ѝ вдъхна нови сили и спокойствие. Закачи манерката на колана си и тръгна отново.

Краката ѝ затъваха в килима от сухи борови иглички.

— По дяволите! Един от хеликоптерите да се върне веднага! Ще тръгна с него! — заповяда Дан на помощника си.

Базовият лагер бе превърнат в команден пункт на Отряда за борба с пожарите. Джипове, камиони, булдозери и стотици мъже чакаха да бъдат изпратени срещу огнената стихия.

Дан сложи каската си и излезе от фургона. Беше един часът следобед. Небето бе жълто-червено, набраздено с черни ленти дим. Не беше спал цяла нощ в опитите си да открие Либи и Тревър. Без успех. На разсъмване изпрати хеликоптер до лагера им, но там нямаше никой. Защо не отговаряха и на повикванията му по радиостанцията? Нали Либи бе взела неговия радиоапарат, а она идиот Тревър се хвалеше със сигурността на своя? Какво ли се е случило, по дяволите! Сърцето му тръпнеше от лоши предчувствия и беспокойство.

— Джейк, извикай Брент! Кажи му да се връща веднага. Ще презаредим с гориво и ще излетя с него.

— Добре, шефе. Брент е огледал хребет 256 още веднъж. Лагерът на Бейтс е обхванат от пожара. Ако са там... — Човекът не довърши, но беше ясно какво мисли. Дан пребледня.

— Забрави хребет 256! Кажи на Брент да се връща!

— Ясно.

Либи! Либи! — кънтеше в главата му. Целият бе кълбо от нерви, кошмарни мисли, тревога, и страх. Беше сигурен, че биологът е изгубил и ума, и дума. Но Либи? Не, не и тя. Дали беше тръгнала към лагер номер три? Това бе единствената му надежда. Ами ако Тревър я е убедил да поемат в друга посока? По дяволите!

Обичам те, Либи! Не искам да те загубя. Господи, тъкмо я намерих... Защо не ѝ казах всичко това? Преди две нощи, когато лежеше в прегръдките ми! Може би вече е твърде късно!

— Дан! — извика Джейк. — Бързо, ела! Брент току-що се обади. Открил е Бейтс.

— А Либи? С него ли е?

— Не, само Бейтс.

Дали не е мъртва! Не! Само това не! Имаше предчувствие, че Тревър и Либи са се разделили и са тръгнали в различни посоки! Дано!

— Какви са координатите? — Стисна зъби, докато Джейк продиктува местоположението. Намери го бързо. Бейтс бе на юг от лагера си. А те бяха търсили цели три часа на север!

През нощта гръмотевична буря подпали гората и я превърна в истински ад.

Дан не знаеше защо Либи не е тръгнала с Бейтс. Имаше хиляди причини. Ами ако ги бе нападнала мечка? Или ягуар? Какво ли се бе случило! Цяла нощ се губеше в догадки. Насили се да не мисли най-лошото.

— Та той е точно пред пожара!

— Брент каза, че хеликоптерът почервял от жегата — кимна Джейк. — Ще се обади, като прибере Бейтс. Скоро ще ги чуем...

Дан едва изчака хеликоптерът да докосне земята. Без да обръща внимание на облаците прах и вихрушката от листа, изтича към него, отвори вратата и измъкна раздърпания и уплашен до смърт Бейтс.

— Къде е Либи?

Тревър трепереше. Дрехите му бяха мръсни, изпокъсани, лицето му бе черно, ръцете му кървяха.

— Не знам — промълви едва чуто.

— Как така не знаеш? — Очите на Дан бяха като цепки върху посивялото лице. — Да не си я изоставил?

— Не! Не! Тя реши да тръгне към лагер номер три. Казах ѝ, че е луда! Казах ѝ, че пожарът ще я настигне!

— Лагер номер три! Сигурен ли си? — В сърцето му се прокрадна надежда.

— Сигурен съм.

— Покажи ми точното ви местоположение, когато се разделихте.

С треперещи пръсти Бейтс потърси координатите на картата.

— Ето тук. Тук спахме миналата нощ. На двайсет километра от моя лагер. Тя взе картата и компаса.

Дан трескаво обмисляше. Колко време бе минало от раздялата на Либи с Бейтс? Около три часа. Там някъде имаше езеро... Ако успее да стигне до него, то може би ще спаси живота ѝ. Пожарът бе много

близо, не можеше да използва хеликоптер, за да я открие. Невъобразимата горещина не позволява приближаване дори на километър. Хеликоптерът щеше да избухне. Щяха да загинат хора. В главата му се въртяха няколко възможности.

Либи вече не чувстваше краката си. Вървеше по инерция. Спра, преди да падне. Беше три следобед. Съвсем ясно усещаше адския дъх на пожара зад гърба си. Животните бягаха панически около нея. Лицето ѝ бе черно от прах, с бразди от пот. Цялата трепереше от изтощение. Захвърли раницата. Само ѝ тежеше излишно. В близките два часа или щеше да се спаси, или щеше да загине. Така че какво значение имаше дали носи храна...

Очите ѝ се наслзиха от дима, който се стелеше наоколо като гъста бяла мъгла. Горещината бе нетърпима. Огнените езици вече близеха хълма, който бе превалила. Когато срещна елени, та дори и мечки да пресичат пътя ѝ, отначало се уплаши. Впоследствие разбра, че те не ѝ обръщат внимание. Тяхната паника засили още повече страхът ѝ. Всяко живо същество бягаше, за да спаси живота си.

Скоро няма да мога да тичам, помисли си Либи. И животните също. Всички ще загинем!

Не искам да умра! О, Дан! Любов моя!

Избърса горчивите сълзи и с последни усилия тръгна отново. Трябващо да върви! Някъде пред нея беше лагер номер три. От време на време между дърветата проблясваше малко синьо езерце и тази гледка ѝ даваше кураж. Неочаквано се спъна. Закачи с ботуша си скрито коренище и политна напред. Земята стремително приближи и изведнъж всичко свърши. Обгърна я мрак и блажена тишина.

Дойде на себе си и простена. Не знаеше къде е и колко време е лежала така. Болеше я главата. Вдигна ръка към челото си. Топлата лепкава течност бе собствената ѝ кръв. Горещината бе непоносима и я подсети за пожара. Колко ли минути е била в безсъзнание! Устата ѝ бе пресъхнала. Опита се да стане. Чакаше я още доста път. Може би два, три километра.

„Езерото!“ — нашепваше ѝ глас. — „Трябва да стигнеш до езерото!“

С нечовешко усилие се изправи и тръгна отново. Една мисъл кънтеше в мозъка ѝ и не ѝ позволяваше да спре, да се отпусне и да заспи. Тя обичаше Дан! Трябваше да остане жива, за да го обича! Не можеше да умре, преди да му го каже!

Тичаше между дърветата и сама не знаеше какво я крепи. Накрая падна по корем. Край! Нямаше повече сили! Не можеше да се помръдне дори на сантиметър! Не ѝ се подчиняваха нито краката, нито тялото, нито главата. Беше жадна, джинсите ѝ бяха скъсани, ръцете ѝ кървяха. Усети полъха на смъртта. Скри лице в длани си и заплака. Не от страх! Не! За първи път бе срещнала човек, когото обичаше с душа и тяло, с ум и сърце, а съдбата бе против нея! Сълзите се стичаха по лицето ѝ и капеха върху сухите борови иглички. А тя нямаше сили дори да вдигне глава.

— Либи!

Какво беше това? Халюцинация?

— Чуваш ли ме?

Не, не може да бъде! Не беше халюцинация! Беше гласът на Дан! С мъка се изправи на колене. Чуваше пукота на падащите дървета, съська на огъня, който неумолимо приближаваше. Преглътна сълзите си и се взря през дима, който пълзеше и я обгръщаше с невидимите пръсти на смъртта.

— Либи!

— Тук съм! Насам! — успя да извика. Господи, гласът ѝ бе толкова слаб! Той няма да я чуе! Събра всички сили, изправи се и извика отново: — Тук съм!

И падна. Не можеше да стои на краката си. Сред дърветата, в сумрака от дим и мараня, се появи мъжка фигура. Стори ѝ се, че е мираж. Беше катоupoена. И сигурно сънуваше, че Дан идва да я спаси. Фигурата приближи. Дали наистина беше Дан? Но защо беше облечен в тези странни дрехи? Тъмнозелен пилотски костюм, черни ботуши!

Либи изстена и затвори очи. Стига! Стига толкова! Вече нищо нямаше значение! Беше толкова уморена. Сега искаше да заспи. Това беше единственото ѝ желание — да заспи и да забрави ужаса, който я дебнеше отвсякъде...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Либи лежеше в безсъзнание. Дан я взе на ръце. Цялата беше в драскотини, кръв и прах. На слепоочието ѝ имаше дълбока рана. Притисна я към гърдите си и затича към езерото. Знаеше, че е някъде там, на около километър пред тях. Беше единствената им надежда... Единственият шанс да оцелеят в огнената стихия... Трябаше да стигне до него! Защото трябаше да спаси жената, която обичаше.

Либи почувства по лицето си хлад. Простена, отвори очи и видя лицето на Дан, надвесено над нея.

— Дан! Как ме намери?

— Открихме Бейтс и той ни съобщи накъде си тръгнала. Чуй ме сега. Нямаме време. Не могат да ни се притекат на помощ. Пожарът е по петите ни. Горещината е непоносима и смъртоносна. Тук хеликоптер не може нито да прелети, нито да кацне. Трябва да влезем във водата. Температурата е над сто градуса и ще пламнем като факли в мига, в който огънят прескочи хълма. Имай ми доверие, каквото и да се случи. Ще се измъкнем. Но ще бъде много страшно, Либи. Може да се паникьосаш. Каквото и да стане, ще ми се подчиняваш! И ще правиш това, което ти казвам. — Говореше спокойно, очите му бяха тъмни, любящи и сякаш проникваха до дъното на душата ѝ. — Разбрали?

Тя кимна. Над езерото се издигаше пара.

— Да. Ще правя това, което кажеш.

— Чудесно, момичето ми — целуна я той. — Хайде, да влизаме във водата.

Нагазиха до колене. Дан я накара да легне по корем, така че само раменете и главата ѝ останаха навън. Той намаза с кал шията и гърба ѝ.

— Ще лежиш така. Тинята ще те пази от горещината. — Напълни ръцете ѝ с кал. — Намажи лицето и косата си. Обилно!

Тъкмо направи каквото ѝ каза и огънят изпълзя зад хълма. Дан легна върху нея и я покри. Водата бе ледена, пронизваше като нож сгорещеното ѝ потно тяло.

Дърветата избухваха като бомби. Всичко наоколо бе потънало в дим и пламъци — огромни огнени езици, живи и безпощадни. Беше непоносимо горещо. Калта изсъхна почти мигновено и стегна кожата й. Небето бе жълто, червено, сиво, оранжево — гигантска импресионистична картина! Обзе я паника и чувство за безнадеждност. И тя неволно се разрида. Но Дан остана спокоен. Само я привлече към по-дълбокото. Езерото започваше да се изпарява. От време на време мъжът покриваше с кал лицето, главата и раменете ѝ. Гласът му, нежен и успокояващ, шепнеше в ухото ѝ. Либи загуби представа за времето. Бяха попаднали в ада! Лицето ѝ бе наполовина във водата, опитваше се да диша както Дан я инструктира. Дробовете ѝ изгаряха от горещия въздух.

Влязоха още по-надълбоко. Той откъсна няколко кухи стъбла, сложи ги в носа и устата ѝ и каза:

— Дишай през тях! Ако не го направиш, дробовете ти ще изгорят.

Всичко наоколо бе в пламъци, които лижеха небето. Не се виждаше нищо друго, освен жарава. Но чуваше гласа на Дан, нежен, закрилящ, успокояващ.

— Любов моя, обичам те. Не се предавай. Ще успеем! Обичам те!

Колко дълго продължи този ужас, тя нямаше представа. Изведенъж горещината рязко намаля. Либи се изправи на колене във водата и се огледа недоумяващо. Земята бе черна, опустошена, като след ядрена катастрофа. Огненият вихър бе минал и безпощадно бе помел всичко по пътя си. Тук-там някои дървета продължаваха да горят като факли. Беше страшно!

— Добре ли си? — Дан докосна с устни слепоочието ѝ.

— Прегърни ме, моля те! — едва кимна тя.

— Ела да измием калта.

Трябваше да я изкъпе като бебе, толкова бе изтощена. Повтаряше ѝ по няколко пъти думите, докато го разбере какво казва. Взе я на ръце и я отнесе на сушата. Сложи я да легне, сетне извади от джоба на панталоните си малко радио.

— Какво ще правиш?

— Ще повикам помощ. — Усмихна се и зъбите му проблеснаха върху почернялото лице. — Виж, това се казва радио! Работи след

всички изпитания. Ще извикам хеликоптер да ни вземе.

Либи седеше мълчаливо в припадащия здрач. Нямаше сили за нищо. Дори не можеше да говори. След половин час чуха бръмченето на приближаващия хеликоптер. Не след дълго той кацна. Дан я взе на ръце и я качи. Прегърна я и през целия път я притискаше към себе си, докато накрая, изтощена от преживяния страх, тя заспа.

Когато отвори очи, видя, че е във фургона, в леглото на Дан. До ушите ѝ достигаха приглушени звуци. Разпозна симфонията „Нов свят“ на Дворжак, която долиташе от съседното помещение. Светът наистина беше нов. Беше ден. Дочу стъпки и се обърна.

— Помислех си, че никога няма да се събудиш — усмихна се Дан. Беше избръснат, с още влажна коса. — Знаеш ли, че е почти единайсет?

Седна на леглото и я прегърна. Либи си спомни вчерашния ден, пожара. Дан бе спасил живота ѝ! Ако Дан не бе дошъл, тя щеше да е мъртва. Разплака се от облекчение и благодарност.

— Хей! Какво има? — избърса сълзите ѝ той.

— Беше толкова страшно! — едва продума тя.

Дан я взе в прегръдките си и я залюля като дете. Остави я да изплаче ужаса, насьbral се в душата ѝ. Пожарът бе поопърлил прекрасната ѝ коса, трябваше да се подреже. Миришеше на дим и кал, но това нямаше значение. Нали беше жива! Целуна я по мократа буза.

— Зная какво ще ти помогне. Баня. Ще се почувствуваш много по-добре. А в това време аз ще пригответя закуска. Става ли?

— О, господи... беше ужасно!

— Всичко свърши, скъпа. Ще имаш кошмари известно време, но нали си жива!

— Какво стана с Тревър?

— И той е жив. Спасихме го в последната минута.

— А пожарът?

— Още гори. Но вече е овладян. Вятърът утихна и това много ни помогна. Хайде, горска магьоснице, изкъпи се и се преоблечи. Чакам те в кухнята!

Беше чудесно да се потопи в уханната вода и да измие ужаса от вчерашния ден. Дан бе оставил тъмносиния си халат и тя го облече.

Беше ѝ широк, но така приятно мек. Либи се среса и отиде в кухнята.

— Ухае прекрасно!

— Ти изглеждаш прекрасно. Моите дрехи много ти отиват! —
погледна я Дан през рамо. — Сядай и започвай! Как се чувствува?

— Изморена, но жива — усмихна се тя. — Дължа ти живота си.
Не зная как да ти благодаря.

— Сериозно ли говори моята горска магьосница? — пошегува се
той.

— Съвсем сериозно. Искам да зная как ме намери. — Не можеше
да откъсне очи от лицето му.

— Един от хеликоптерите случайно откри Бейтс. Този глупак
извади голям късмет! Бяхме се отказали да търсим в тази посока. Аз го
разпитах и той ми каза накъде си тръгнала.

— Двамата с него се скарахме. Опитах се да му обясня, че е
пълна глупост да се върви към пожара. Но той не ме послуша.

— Изгарянията, които получи, ще го убедят в противното. Доста
се поопари!

— Има ли опасност за живота му?

— Не. Настанихме го в болницата. Ще се възстанови. И ти не си
без изгаряния. Не усещаш ли?

Либи с учудване видя, че ръката ѝ е силно розова. А Дан дръпна
леко халата и разкри раменете и шията ѝ.

— Има и тук. Ще те намажа с крем. Той ще отнеме топлината.

— А ти? Ти беше между мен и пламъците!

— Но бях облечен със специален костюм, който предпазва от
огъня. Съвсем малко ми е опърен вратът.

— Какъв костюм? — В съзнанието ѝ се промъкна спомена за
странныата фигура сред дърветата, обградена от дим.

— Нали съм приятел с шефа на пожарникарите. Обясних му
ситуацията и той ми даде един от техните костюми и парашут. Качиха
мене на самолета и скочих от триста и петдесет метра. Приземих се на
около километър от мястото, където предполагах, че ще те намеря.

— Сред онази горещина! Господи, можел си да загинеш! Вярът
бе толкова силен... — Гласът ѝ загълхна, а очите ѝ се напълниха със
сълзи. Той бе рискувал живота си за нея! Може би я обичаше!

— Беше опасно наистина. Но нали всичко мина добре! Опитах се
да преценя колко време си вървяла и докъде си стигнала.

Съществуваха и непредвидени варианти — ти можеше да лежиш някъде изтощена, неспособна да се движиш, в безсъзнание, със счупен крак... навехнат глезен... — Дан замълча, пое си дълбоко въздух и неочеквано каза: — Обичам те толкова много. Не можеш да те загубя. Трябаше да те намеря на всяка цена.

— О, Дан! Ти си чудесен и много глупав! Можеш да загинеш! Имахме голям късмет...

— Не знам дали беше само късмет! Приземих се пред мястото, където беше паднала. Чух те да викаш и разбрах, че трябва да се върна. Чувах гласа ти съвсем ясно и трябаше само да го следвам. Добре, че си имала сили да ме повикаш. Иначе нямаше да се върна. Щях да продължа към езерото, защото се надявах, че си стигнала до него.

Либи го загледа удивено, устните ѝ се разтвориха от изненада.

— Но аз не съм те викала! Спомням си, че паднах на земята и затворих очи. Бях изтощена до смърт. Не съм видяла нито самолета, нито теб и парашута ти. Разбрах, че си наблизо, когато чух гласа ти.

Той замълча и опита да си припомни всичко с най-малки подробности.

— Не, Либи. Съвсем ясно чух да ме викаш! Сигурен съм. Поне шест пъти. Кълна се!

— Не съм викала, Дан!

Гледаха се безмълвно. Тя потрепери. Всичко беше така странно! Беше убедена в думите си, а в същото време знаеше, че той не лъже.

— Казват, че горските духове се намесват в кризисни ситуации, за да защитят човека, когото закрилят. Може виковете да са били плод на моето въображение, но може и...

Но това обяснение беше нелепо! Нейният свят беше реален, а не изграден от митове и легенди.

Либи стана и тръгна към вратата, но се обърна и объркано се втренчи в Дан. Той приближи и я прегърна.

— Отдавна знам, че не всичко може да бъде обяснено. Когато Дейв ме намери да вися на онова дърво, се кълнеше, че ме чул да викам за помощ. А аз бях в безсъзнание като труп. — Поклати глава.
— Да благодарим на Бога, че сме живи и сме отново заедно.

Тя се потопи в сладостта на целувката.

— Имаме още много неща да си кажем, Дан. Повтарях го като молитва, докато тичах.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите й, гърба, бедрата. Сякаш искаше да се убеди, че наистина е жива.

Седнаха прегърнати на дивана. Дан не знаеше откъде да започне. И реши да говори открито.

— Преди да те срещу, не исках много от жените. Само да прекарам няколко приятни часове в леглото. И изведнъж се появи ти и обърна живота ми с главата надолу. Не знаеше нищо за моя свят, а скочи в него като риба във вода. Отначало не те исках, макар че ми минаваше през ум да те отведа в леглото.

Либи го погледна възмутено.

— Хайде, момичето ми, нали искаш да бъда честен — целуна я през смях той. — Мисля, че не бива да ме упрекваш за порочните ми мисли — имаш прекрасно тяло и се любиш превъзходно. Знаеш ли какво ме привлече най-много — твоята искреност. Повечето жени флиртуват, подхващат игрички. А ти беше толкова различна. Накара ме да се вгледам в себе си и да решавам какво искаш. И разбрах, че искаш теб, златокоса моя друидо! Искам да станеш моя жена и да живееш с мен тук, в планината. Знам, че ще бъдем щастливи.

Тя дори не опита да спре сълзите си.

— Не смеех и да мечтая, че ще ме поискаш за своя жена, Дан!

— Защо? — намръщи се той.

— Ами, когато се любихме за първи път, ти каза, че не искаш сериозна връзка.

— Тогава говорехме за миналото. Да, така беше. Но всичко се промени. Е, какво да правя?

— Да се ожениш за мен, глупче — прошепна Либи и затвори очи.

— Ще го направя, независимо дали ти харесва, или не. Всъщност бях го планирал още преди историята с кондора. — Той ѝ подаде кутийка, украсена с изящна дърворезба. — Хайде, отвори я.

Тя се задъха от вълнение.

— Ти ли я направи?

— Да. Цели два месеца бях сам, без любимата жена и имах много време. Чудех се какво да правя през безкрайните нощи, безделничех...

Либи отвори кутийката. Вътрешната красива пръстен със смарагд.

— Харесва ли ти?

— Прекрасен е! И как мени цвета си... Прилича на гората, ту светла, ту тъмна, ту блестяща...

Дан нежно го сложи на пръста ѝ.

— И за това те обичам, любима. Ти си невероятна жена, но в същото време си невинно дете. Мисля, че по това си приличаме. Бях решил да дойда в Сан Франциско, да падна на колене и да те помоля да живееш с мен. Щях да ти дам пръстена, дори ако ми откажеше.

— Защо?

— Защото искам да помниш до края на живота си прекрасните дни, които прекарахме заедно тук. Аз ги нося в сърцето си. Зеленият камък щеше да ти напомня за гората, от която и двамата сме част. Зеленото е цветът на надеждата, а ти ме измъкна от блатото на старите ми спомени и ме поведе по нов път. Зеленото, според келтите, е и целебен цвят. Ти излекува сърцето ми, Либи!

— Ти направи същото с мен — прошепна тя.

— Ще ми бъде безкрайно приятно да съобщя на Дъг Адамс, че е загубил биолога си, но е спечелил още един лесничей.

Очите му се премрежиха от страст.

— Знаеш ли, чувствах се като животно в клетка, когато се върнах в офиса. Сега разбирам какво означава истинската свобода. — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — А нашата гора е унищожена!

— Цели двеста хиляди декара. Заради една глупава гръмотевица! Не тъгувай. Догодина напролет ще залесим отново всичко — опита се да я ободри Дан с усмивка.

— Ще ми бъде много приятно да гледам младите дръвчета. Сигурно са като бебета. Гората ми даде толкова много, че ако трябва дори цяла година да залесявам, ще го направя с удоволствие.

— Типично в твой стил — усмихна се нежно той. — Не се беспокой. Няма да ни трябва цяла година. Още през май тук ще дойдат поне стотина души на помощ. За един месец ще се справим. Но като заговорихме за бебета...

— Трябва ли да чакаме до май? — запита невинно Либи, а очите ѝ засияха от щастие.

— Не — отсече твърдо Дан и я взе на ръце. — Всъщност можем да започнем веднага. — Понесе я към спалнята. — Съгласна ли си?

— Напълно, господин Уагнър! — прегърна го тя.

— Тогава да не губим време. — Нежно я остави на леглото и се втренчи в нея. Помисли си, че само преди няколко часа можеше на я загуби. А сега я държеше в прегръдките си — жива, чувствена, любяща.

Издание:

Линдзи Макена. Горска магьосница
Американска. Първо издание
ИК „Арлекин-България“, София, 1994
Редактор: Ирина Димитрова
ISBN: 954-110-253-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.